

Thiếu Thông Minh Và Nghĩ Quá Nhiều

Contents

Thiếu Thông Minh Và Nghĩ Quá Nhiều	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7: Phiên Ngoại: Tân Hôn	30

Thiếu Thông Minh Và Nghĩ Quá Nhiều

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, trước miệng tiện sau trung khuyến lính gác công x ôn nhu cố gắng dẫn đường cao cấp thụ. Edit: Lươn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-thong-minh-va-nghi-qua-nhieu>

1. Chương 1

Công là một lính gác cao cấp.

Đi lính ở quân đoàn liên bang III, am hiểu phục kích với tập kích, tinh thần thể là báo sư tử. Năng lực cá nhân xuất sắc, tố chất binh sĩ vượt trội, có năng lực lãnh đạo khi tác chiến cùng đoàn thể, tất cả nhiệm vụ đều đánh giá A+.

Thế nhưng có tật xấu là miệng tiện, mặc kệ nam nữ mặc kệ đối tượng, mồm miệng ba hoa bốc phét. Nhưng vì lớn lên đẹp trai, ở sân huấn luyện là một cái máy khiến hormone tăng cao, chọc cho một đám fanboy dẫn đường ngây ngô khờ khạo sát vách mê mẩn điên cuồng. Hắn là tên khoác lớp da rẻ tiền, trò chuyện khoe khoang khắp nơi, đám fanboy cố tình lại thích bộ dạng này của hắn, thấy hắn là chọc là ghẹo, lâu dần hắn thẳng thắn biến cái miệng tiện thông minh cơ trí thành mị lực riêng mình.

Mãi đến khi thụ xuất hiện.

Thụ là một dẫn đường trời sinh thiếu hụt sinh lý không thể nói chuyện, bởi vì nhiệm vụ yêu cầu điều đến tiền tuyến tác chiến. Tinh thần lực anh mạnh mẽ, nên sẵn tiện hỗ trợ khai thông mây ý thức của lính gác ở tiền tuyến. Lúc khai thông cho công, công thấy anh điềm đạm yên tĩnh, còn tưởng rằng là loại bị mình đùa giỡn sẽ đỏ mặt, liền cợt nhả trêu chọc.

Thụ không để ý tới hắn.

Công được một tác lại muốn tiến một thước, càng nói càng high.

Thụ dùng khai thông.

Tuy anh không thể nói chuyện, nhưng tinh thần lực vô cùng mạnh, trực tiếp phá tan hàng rào tinh thần của công, ở trong đầu công nói: Anh nói thêm câu nữa xem.

Công miệng tiện quen rồi: Làm sao í? Anh không ngại í trên giường đâu.

Nói xong còn quan sát thụ trên dưới, tựa hồ đang đánh giá mặt và vóc người của đối phương.

Sau đó công bị đánh rồi.

Đánh mặt.

Thụ điều khiển xúc tu tinh thần vả công mấy chục lần liền, đánh công đến hoa đầu choáng váng.

Cấp trên thấy công sao lâu quá còn chưa đi ra, nên đẩy cửa hỏi có chuyện gì không.

Thụ vừa tiếp tục dùng xúc tu vả mặt công, vừa ôn ôn nhu nhu dùng thủ ngữ (ngôn ngữ người câm): Tôi đang khai thông tinh thần cho anh ấy mà.

Mỗi thù cứ vậy mà kết, công đi trên đường gặp đối phương ngay cả ánh mắt cũng không cho.

Mà tất cả lính gác tiền tuyến đều có ấn tượng rất rất tốt với thụ, ai được thụ khai thông đều khen thụ có tinh thần ổn định và thủ pháp thành thực, người lại đẹp, lúc cười rõ đặc biệt ôn nhu. Công nghe được, mặt đen như đế giày. Hắn cảm thấy thụ mới không ôn nhu sẵn sốc như mọi người nói đâu, mình chỉ nói ba hoa một chút đã bị đánh rồi, tâm nhân của đối phương quá nhỏ đi.

Thế nhưng hắn lại không thể nói là mình bị dẫn đường thụ áp chế tinh thần lực, bó tay toàn tập trúng mười mấy bạt tay, nguyên nhân xét cho cùng là do miệng hắn khiếm.

Càng khó nói hơn nữa là.

Thụ bên này cũng giống vậy. Cả ngày nhóm dẫn đường lú ra lú rú truyền tai nhau tin tức hiện giờ kể công đã hoàn thành nhiệm vụ gì, nhiệm vụ đó có bao nhiêu nan giải với độ khó ngắt ngưỡng, báo sư tử của công có bao nhiêu uy phong, hử một cái là tiểu boss, nói đến nước miếng tung bay.

Thậm chí có một dẫn đường nho nhỏ đáng yêu sau chương trình học huấn luyện dẫn đường mắc cỡ tâm sự với thụ: Hôm nay gặp nam thần công và trò chuyện với anh ấy, còn bị kabe-don nữa chứ. Mắc cỡ quá đi, làm sao giờ?

Còn sao chẳng gì nữa, mấy người mất mùa à, thụ thâm nghĩ. Thụ ghét nhất loại như công, cái loại binh lính lấu cá vừa không đúng mực lại còn quấy, mỗi lần nghe tin tức của công, đều là ngoài mặt mỉm cười còn đầy lòng thì MMP.

MMP là từ viết tắt của phát âm MA-MAI-PI, đó là từ : mụ bán phê. Đây là một từ mắng chửi vùng Tứ Xuyên, mang theo tính vũ nhục rất nặng, dịch thô ra tiếng Việt là “Đ-Ỉ M-Ệ M-ÀỖ”.

Sau đó hai người được phân cùng làm nhiệm vụ.

Lính gác và dẫn đường tỉ lệ là 10: 1, loại cấp bậc dẫn đường như thụ này nếu không phải nhiệm vụ yêu cầu chắc chắn sẽ không ở tiền tuyến, mỗi một dẫn đường cao cấp đều là cục vàng hiếm hoi, là bảo bối cung phụng trong liên bang. Hiển nhiên, phần lớn đều là binh sĩ không có năng lực gì.

Dẫn đường động não, lính gác động chân. Ngay từ đầu công đã nghĩ thế, hắn còn nghĩ xong khi thụ liên lụy tổ hành động thì nhục nhã anh ra sao. Thế nhưng thụ đã nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Một tay có thể chống pháo lượng tử, hai tay có thể địch binh lính phổ thông, tự bảo vệ mình khi làm nhiệm vụ cùng với tổ hành động của công rồi có thể hợp tác chiến đấu, ở đằng trước mấy lính gác giết vào giết ra, ở phía sau thụ phụ trợ hàng rào tinh thần của họ để họ không bị dẫn đường cao cấp của đối phương công kích.

Thụ thận trọng tin cậy lại mạnh mẽ khiến một đám lính gác cao cấp mắt cao hơn đầu nhìn anh với cặp mắt khác xưa.

Công cũng không ngoại lệ. Đương nhiên ngoài mặt công sẽ không thừa nhận, hẳn còn ghi hận vụ thụ đánh mặt hắn, quá mất mặt. Lúc tác chiến thì thủ ngữ không tiện mấy, thụ luôn câu thông với các lính gác thông qua mây ý thức trong tinh thần, thuận tiện khai thông cho họ, một công đôi việc.

Tất cả mọi người vui vẻ tiếp thu, ngoại trừ công. Công từ chối tinh thần lực của thụ từ đầu đến chân từ cọng tóc đến lỗ chân lông, mỗi ngày báo sư tử đều nhẹ nhàng trợn mắt. Thụ cũng không thêm để ý. Mỗi lần khai thông, mỗi một tinh thần thể của các lính gác trong tổ hành động đặc thù đều thích thụ, thụ cũng tận tâm tận lực mà an ủi chúng nó, gãi cằm nè phui mõng nè. Chỉ có báo sư tử chưa được khai thông cô quạnh mà nằm trên đất, bên nó còn có công đang nấu đồ hộp. Thương cho mèo bự cũng muốn có một đôi tay ôn nhu nhỏ nhắn vuốt ve một thân da lông mượt mà sáng bóng và công thà rằng uống thuốc trấn tĩnh cũng không muốn thụ khai thông nên trong quá trình làm nhiệm vụ tâm tình công nóng nảy gay gắt, biểu hiện bên ngoài chính là miệng bắt đầu ba hoa bốc phét, mỗi ngày đều oán thụ.

Phi thường không nói lý.

Người trước thì không quan tâm, người sau tìm cơ hội chữa trị khiến công tức đến giờ chân. Đồng đội không nhìn nổi, đều khuyên công, nói thụ tốt đến thế vì sao cãi nhau với anh ấy. Công có miệng mà khó trả lời, lần nào thụ không len lén trả thù lại, chỉ có điều là mọi người không thấy, bởi ngoài mặt thụ vờ vô tội đó thôi. Hắn giận nhưng chẳng dám nói gì. Lần trước hàng rào tinh thần bị thụ đánh đến vỡ vụn, sau đó thụ lại vỗ về báo sư tử suýt nữa cáu kỉnh chỉ trong nửa phút, cả những vết tinh thần đốm đen ngổn ngang trong mây ý thức cũng chẳng thấy tăm hơi, tinh thần lực mạnh đến sâu không lường được.

Công là lính gác bị tinh thần lực chi phối, thực lực cách xa, điểm ấy công vẫn tự mình biết được. Nhưng dù đánh không lại, thì hận vẫn phải hận. Bị đánh mặt là chuyện không thể nhịn. Tuy công khó chịu khi thấy thụ, thế nhưng trong quá trình làm nhiệm vụ, họ trùng mai phục, lúc thụ bị đánh lén dẫn đến tinh thần lực hao tổn, công quyết định lấy an toàn thụ làm điều kiện tiên quyết, trước hết an bài lui binh.

Các tiểu đội xung quanh phân tán rút đi, công phụ trách bảo vệ thụ. Thụ còn muốn kiên trì, nhiệm vụ của họ lần này đã tiến hành được nửa đường, giờ rút đi thì công sức đổ sông đổ biển hết. Quá đáng tiếc.

Công trực tiếp khiêng người lên chạy, ngoài miệng thì BB, nói thụ làm dẫn đường mà không có chiến lược hay cái nhìn đại cục nào cả, hết đàn bà, người gì nhẹ nhàng, nói xong còn cố ý trào phúng: Đoán chừng cái bên dưới bé tí cũng nên.

BB là nói rác rưởi, nói kiểu không ai hơn mình, thô lỗ, gây khó chịu cho người khác.

Là đàn ông thì không thể tiếp thu được câu nói này. Bị khinh bỉ quá chừng.

Công thông qua mây ý thức hỗn loạn mà đọc cảm xúc của thụ, miệng tiếp tục tiện: Cưng à, không có chuyện gì đâu, của anh lớn lắm, có thể dùng mà.

Thụ không thể nhịn nổi nữa liền giơ tay, tát một cái, đánh cho mặt công lệch luôn.

Miệng công méo, nước bọt chảy ra.

Có chút đáng thương, nhưng buồn cười nhiều hơn, dù sao thì một anh chàng đẹp trai bỗng biến thành lão pháo miệng méo. (pháo là ba hoa)

Một bên công bẽ cảm bị đánh lệch về, một bên mồm miệng không rõ mà nói: Đánh người ah.

Thụ sưng sốt, nhất thời chưa kịp phản ứng.

Anh chỉ thấy miệng công phiền quá nên muốn hắn yên tĩnh chút, không ngờ tinh thần lực của mình bị hao tổn mà ra tay không phân nặng nhẹ. Nhưng đánh đã đánh rồi, giờ xin lỗi thì khó tránh có chút giả mù sa mưa.

Không biết làm thế nào mới đúng đây.

Phía sau còn có truy binh, công vội vàng kéo theo thụ chạy trốn, không rảnh ba hoa nữa.

Nhiều lần trắc trở, công mới kéo theo thụ tránh khỏi khu vực bao trùm tinh thần lực của dẫn đường phe địch. Kế hoạch của nhiệm vụ lần này là thông qua năng lực của thụ phá hủy bức tường tinh thần do nhóm

dẫn đường quân địch dựng ra, thụ là nhân vật chiến lược then chốt, ưu tiên hơn tất cả cái khác, công không dám xem thường.

Công hỏi: Còn truy binh không.

Thụ thả lưới tinh thần ra, rồi lập tức thu về: Mười lăm người, đông ba, nam bảy, tây năm.

Trước đó, lúc công đối kháng với sự tấn công của dẫn đường phe địch bằng tinh thần thì không có xúc tu tinh thần của thụ bảo vệ, hàng rào tinh thần của hắn đã xuất hiện vết nứt, cộng thêm hắn đã không khai thông trong thời gian dài, mây ý thức rất không ổn định. Kế tiếp còn phải đánh một trận ác liệt, mười mấy quân địch đang chờ hắn, tâm tình công khó tránh khỏi bực dọc.

Vượt báo sư tử không ngừng cào đất, đuôi hơi xù lông. Thụ bắt đầu chữa trị hàng rào tinh thần của công.

Ngoài miệng công không tha thứ: Cậu làm gì đó! Tôi cho cậu biết, Cốc Nam Phong tôi dù có điên, có nóng nảy, có chết trên chiến trường, cũng không cần cậu khai thông đâu!

Xúc tu tinh thần ấm áp kề sát bên hàng rào tinh thần mà nhẹ nhàng xoa xoa, vết rạn trên hàng rào đã không thấy tăm hơi.

Công:... Mẹ nó, sướng quá đi.

Tinh thần lực cuộn cuộn không dứt giúp tâm tình công từ nôn nóng mà bình tĩnh trở lại, báo sư tử xù lông lại lần nữa tươi cười rạng rỡ.

Trước đây lúc công tác chiến mang theo dẫn đường có cấp bậc cao nhất là trung cấp, một đội nhỏ chừng mười mấy người, chia tinh thần lực đến mình chẳng bao nhiêu, như kẻ lạc trong sa mạc, một bình nước nhỏ có miệng bình còn nhỏ hơn, ực một ngụm chỉ còn vài hớp.

Mà bây giờ hắn như đã đến ốc đảo, muốn ực sao thì ực ấy, lấy nước ra rửa chân cũng được.

Công như uống máu gà, nóng lòng muốn thử đối mặt với sự truy đuổi từ kẻ địch, không sợ chút nào.

Trong mây ý thức là cả bầu trời trong trẻo.

Trong thực tế lại là tất gập tất giết.

Hắn có thể phán đoán vị trí kẻ địch, dựa vào những động tác tay chân nho nhỏ của đối phương mà chặn lại bước hành động kế tiếp của đối phương, chỉ cần có chút tiếng gió là hắn có thể né tránh hết thấy công kích.

Dù ngũ quan nhạy bén tiếp thu lượng lớn thông tin bên ngoài trong cùng một lúc, cũng sẽ không rơi vào trạng thái nóng nảy. Bởi có người giúp hắn xử lý tốt tất cả ba thứ này, thông tin quá nhiều không mấy quan trọng đã bị sàng lọc và che lại, chỉ dư lại những thứ chiến đấu cần thiết.

Loại cảm giác này quá tuyệt vời, tựa như trên thế giới có một góc nào đó bổ sung cho sự tồn tại của mình.

Công có chút vênh mặt.

Hắn không mang thụ rút lui, ngược lại cùng thụ giải quyết hết toàn bộ nhóm lính gác đuổi giết hắn.

Thế nhưng hắn quên tinh thần lực của thụ bị hao tổn nên không ổn định, thêm vào tinh thần hai người tiếp xúc quá lâu, dẫn đường cũng bị tâm tình phấn khích của lính gác ảnh hưởng, suy nghĩ trong tinh thần quá mức hưng phấn, kích thích nơi xa xăm trong mây ý thức của dẫn đường.

Một khi tinh thần lực bị hao tổn, không ổn định và ẩn náu trong cơ thể của dẫn đường thì rất dễ mất khống chế.

Hết như là đệm bảo hộ an toàn cũng đang vênh váo luôn.

Công ngửi thấy trên người thụ nồng nặc mùi dẫn đường thì hô to: Thuộc trấn tĩnh!

Thụ: Trong túi, rút trên đường rồi.

Mí mắt công muốn rách luôn: Lại nói chuyện với tôi bằng tinh thần lực nữa, tôi thấy cậu chờ không nổi muốn bị làm mà.

Thụ:...

Dẫn đường không gánh được tin tức của mình, kẻ gặp xui chính là lính gác. Ngũ giác của lính gác khác hẳn với người thường, lại thêm dẫn đường kích thích, tất cả cảm quan tăng vọt, tâm tình phóng đại hết cỡ.

Giết chóc, kích động,

Còn có dục vọng.

Trong nháy mắt bên dưới công cồng ngất. Mới vừa chinh xong mây ý thức thì thế giới lại bắt đầu rền vang chớp giạt, hấn hung hăng cắn tay mình một cái, nếm được mùi máu tươi mới buông ra.

Kỳ thực hấn hưng phấn đến mức không cảm nhận được đau đớn.

Ầy ầy đều là thụ, muốn xoa người xé quần áo trên người anh, muốn nuốt anh, muốn giữ lấy anh.

Hàng rào tinh thần lung lay sắp đổ.

Công không dám trì hoãn thêm, khiêng thụ bỏ chạy, tập trung tinh thần gia tăng hàng rào tinh thần của mình, cố hết sức quên sự cảm nhận của năm giác quan, tuy rằng hiệu quả quá thấp.

Trên vai là bụng thụ, mềm mại, lại thêm phần dẻo dai, có lẽ có chút ít cơ bụng.

Tiếng hít thở của thụ chọc tai hấn ngứa ngứa.

Hấn chỉ hít chút ít, hương thơm ngọt ngào của dẫn đường tràn vào. Sao cậu ta lại thơm đến thế cơ chứ!

Công phát điên nghĩ, hấn không thể cắn mình thêm một cái.

Hai mắt công đỏ lên không chú ý tới mình đang ghì chặt hai chân và cánh tay thụ.

Thụ muốn nhắc nhở hấn, thế nhưng lại không dám câu thông bằng tinh thần lực, anh nằm nhoài trên người công, trong hơi thở đều là mùi vị tin tức tổ lính gác đáp lại dẫn đường của công, mặt anh nóng đến đỏ rần.

Dọc theo đường đi, hai người chảy mồ hôi còn nhiều hơn lúc vừa mới đánh chừng mười tên trai tráng, nhất là công, cả người hấn đều là bắp thịt buộc chặt, đồng phục tác chiến trên người đã ướt nhẹp.

Đến trạm tiếp tế an toàn, ngay cả thở công cũng thở không kịp liền trở mình tiêm cho mình một mũi thuốc trấn tĩnh.

Chậm hai giây thôi hấn chắc sẽ gặm sạch cổ thụ.

Thuận tay tiêm một kim, mắt liền rơi trên đùi thụ, công theo đó liền thấy bên dưới thụ nhô lên khối nhỏ.

Hấn cúi đầu so so, miệng liền khiếm: Quả nhiên không lớn bằng tôi.

Thụ lườm hấn một cái, đôi mắt tròn tròn đen láy ươn ướt, viền mắt mơ hồ đỏ lên, thoát nhìn rất dụ người.

Công: Cậu rù quẩn tôi!

Thụ:???

Công mất tự nhiên nghiêng đầu qua chỗ khác, hắng giọng một cái: Đừng quăng loạn ánh mắt như thế chứ, nhắm mắt lại.

Thụ:...

Thụ cúi đầu, tiêm thuốc vào cho xong.

Công cảm thấy hơi sai sai, mấy ngày nay hấn oán thụ nhiều lần như vậy, mà thái độ như thế là lần đầu tiên công thấy.

Công hỏi: Cậu không đánh tôi hả?

Thụ không để ý tới hấn.

Công động não suy nghĩ một chút, đoán được sơ sơ: Thì ra cậu cũng biết mình đánh mặt quá đáng lắm nhỉ.

Trên mặt thụ có chút bần khoản, lúc trước anh ra tay nặng quá, hiện giờ có hơi không biết làm sao.

Công thì ngược lại, không nghĩ nhiều đến thế, miệng hần khiếm, mỗi ngày ở cùng đám lính gác chó độc thân bị chứng nóng nảy, từ cái miệng ba hoa thăng lên đánh đấm là chuyện cơm bữa, đánh lộn à, không phải tao đánh mày thì mày đánh tao. Lần đầu tiên thụ đánh hần là ngay trước mặt cấp trên, thêm vào thân phận dẫn đường của thụ, hần chỉ thấy hơi mất mặt thôi.

Dù sao thì hần chính là bá chủ của tiền tuyến mà, mấy nhóc dẫn đường đáng yêu ai không thích hần, còn xếp hàng mong sao được mình đùa giỡn, mà thụ không thích. Không thích nghe thì thôi đi, đánh mặt người ta thì rất quá đáng đó!

Công nghĩ như vậy. Hoàn toàn không chịu kiểm điểm lại hành vi của mình lúc đó.

Bây giờ thấy thụ áy náy, công chiêm lý, kiêu ngạo nói: Xin lỗi thôi cũng lấy mạng cậu à? Miệng cậu nam vàng, không nói được sao?

Mọi thụ giật giật, làm khẩu hình: Xin lỗi.

Công: Thôi đi, tôi không bắt nạt người câm, đại nhân không chấp tiểu nhân, lần sau đừng đánh mặt tôi nữa, không phục thì đường đường chính chính đánh với tôi một trận, hệt như đàn bà nghiện đánh mặt.

Thụ nghe vậy, nói lảng sang chuyện khác: Những người khác đâu?

Công ấn xuống tín hiệu an toàn của máy truyền tin: Lui hết rồi, đều an toàn, chúng ta cũng rút lui thôi.

Trên đường trở về, công phát hiện tốc độ đi bộ của thụ giảm xuống không ít, tư thế đi cũng không đúng lắm. Công hỏi: Chân cậu bị thương?

Thụ: Không có gì đâu.

Công phì cười loại người bản thân có chuyện mà không nói, chờ đến thời khắc mấu chốt thì tuột dây xích, hần trực tiếp vén ống quần thụ lên, thấy cẳng chân thụ ứ bầm mới biết là bị mình mất khống chế gây ra.

Công nghĩ: Thiệt là da mìn thịt non.

Vì không để lỡ thời gian, công cưỡng ép công thụ trên người, bắt đầu quở trách đối phương: Tôi không nhớ rõ lúc ấy ép cậu chặt quá, nhưng ít gì cậu phải vỗ vai nhắc nhở chứ, là người câm cũng có thể á một tiếng mà?

Sau đó còn nhỏ giọng thăm thì: Tiếng thì không thể phát, ai nguyện ý làm cậu trên giường.

Thụ nhắm mắt lại, áp chế tâm tình muốn hành hung công.

Lâu rồi không bị đánh nên bệnh hay quên của công đã bắt đầu mở miệng khiếm, nhất là thấy thụ không nói tiếng nào, cũng không đánh hần, thì càng trắng trợn không kiêng dè gì. Trên đường về công luyên luyên nói một mình.

Công: Tôi nói mấy người dẫn đường các cậu nghe nè, tâm lý còn chưa đạt B nữa, đang trong giai đoạn đầu của kết hợp nhiệt mà còn quăng loạn mị nhân, không biết mình là xuân được đi động à? Thuốc trấn tĩnh muốn ném thì ném ư, cậu cố ý à?

Tâm lý còn chưa đạt B: ý chỉ kẻ giả bộ hồ đồ, chậm phát triển trí não, ngớ ngẩn, ngốc.

Thụ:...

Công: Tiềm tàng hoàng các loại kết hợp nhiệt rất khó hử, thấy tinh thần lực của mình mạnh thì ngon hử? Dẫn đường chỉ cần phóng (tinh thần lực) ra, ai quan tâm khuôn mặt cậu đẹp hay xấu, cũng chả phải là tiên nữ. Chẳng qua tôi thấy mắt cậu nhỏ quá, không phải kiểu tôi thích.

Thụ:...

Công: Cũng may tự chủ tôi cao, đổi thành người khác thì không biết sẽ phát sinh gì đâu. Nếu mà xảy ra chuyện gì thật thì cậu lời rồi, người theo tôi rất nhiều, không mười có chín, hâm mộ lắm phải không?

Thụ:...

Công: Chỉ có tôi thiệt thòi, chuyện mà xảy ra thì các cậu mới là người sướng, xong xuôi thì mắng tôi cường dân, lính gác tui tui thiệt thòi muốn chết.

Bị khinh bỉ đến phát run.

Công đắm chìm trong niềm vui nói đến khiến đối phương á khẩu không trả lời được. Đến điểm đóng quân, công thả thụ xuống đất, còn tiếp tục thừa dịp lòng thụ đang á náy mà chỉ khí tăng lên, cơ mà xúc tu tinh thần đã tới trước mặt hắn.

Công: Cmn, cậu muốn đánh tôi! Đàn bà hả?

Xúc tu tinh thần ngừng lại, không hề đổi hướng.

Lúc nhân viên tác chiến trong điểm đóng quân tới tiếp ứng hai người, đầu công đang bị thụ xúc tu tinh thần đập trên đập dưới điên cuồng lắc lư.

Hết như bóng cao su, không chút sức đánh trả.

Hết chương 1.

Lương: Một đoạn văn nho nhỏ tặng Ngân, em là một động lực to lớn để chị bớt làm biếng hơn, cơ mà chị vẫn làm biếng như thường. Mong mọi điều tốt đẹp luôn đến với em. ^^

2. Chương 2

Nhiệm vụ lần này của công thụ là cơ mật, lúc họ hành động thì bên điểm đóng quân còn phải thêm năm tổ hành động cùng ra ngoài yểm trợ cho họ. Sau khi căn cứ truyền tin tức đến, chỗ công thụ với tổ hành động gặp mai phục, hiển nhiên là có nội gián tiết lộ kế hoạch hành động.

Lệnh giới nghiêm của điểm đóng quân, tất cả mọi người phải đợi lệnh không được ra ngoài.

Dưới bầu không khí ngột ngạt, chuyện lính gác công bị dẫn đường thụ xem như bóng cao su mà đập gần 3 phút đã mau chóng truyền khắp toàn bộ căn cứ, trở thành nguồn vui vẻ của mọi người. Ai thấy công cũng phải trêu chọc một câu: Hôm nay đầu mày chưa bị làm thịt nhờ?

Công tức giận đến mức tìm người đánh lộn khắp nơi, báo sư tử bị ảnh hưởng tâm tình của công trở nên nóng nảy hiếu chiến.

Cuối cùng công bị nhốt cấm túc một lần mới được yên tĩnh.

Bị người ta cười nhiều quá nên công không dám đến sân huấn luyện đùa giỡn quậy phá, một mình trốn ở ký túc xá làm bạn với báo sư tử.

Bi thảm mười phần.

Một ngày nọ, hắn treo ngược trên lan can giường làm gập bụng, bị âm thanh ngoài cửa sổ hấp dẫn, một bé dơi lớn lên na ná cỡ heo con đang quanh quẩn bên ngoài.

Báo sư tử tò mò lắc lắc đuôi.

Dơi nhỏ thấy hành tung mình bị phát hiện, dứt khoát đường đường chính chính dán sát vào cửa sổ thủy tinh, mở to mắt nhìn chằm chằm trái táo đỏ trên bàn, vẻ mặt sinh động ấy, là một tên ăn hàng.

Công tự mình mò lại gần, dưới con mắt thèm nhỏ dãi của đối phương mà cắn mất nửa trái táo.

Dơi nhỏ thiếu điều ôm đầu khóc rống.

Công thấy có chút thú vị, mở cửa sổ đưa nửa trái táo tới trước mặt dơi nhỏ, dụ nó ăn.

Dáng vẻ dơi nhỏ ăn táo không mấy đẹp lắm, thế nhưng cặp mắt đen láy tròn vo vòng tới vòng lui, lại có loại cảm giác moe quý dị, công nhìn lâu cảm thấy cũng khá được.

Ăn xong táo, dơi nhỏ phô bày động tác bay xuất sắc như ngỏ ý cảm ơn trước mặt công rồi bay đi.

Hôm sau dơi nhỏ lại tới nữa.

Lần này không có trái cây, công đang lo có cần đi lấy chuối tiêu sát vách không, ai ngờ báo sư tử nhà mình đã tha tới một con gà từ trong bếp tới, dùng mũi đẩy đẩy đến trước mặt dơi nhỏ.

Gà mẹ vô tội run lấy bầy.

Dơi nhỏ giơ cánh đập gà mẹ xuống bàn.

Công không vui: Mi nói mi coi, tuy mi không ăn gà, nhưng tốt xấu gì cũng vì thích mi nên cục cưng nhà anh mới tha đến cho mi, sao mi lại không nể mặt mũi đến vậy. Thú lượng tử nhà ai đây, không có tổ chất như thế.

Thú lượng tử: gần giống với tinh thần thể ấy.

Dơi nhỏ bị mắng một trận, vỗ vỗ cánh bay đi.

Lại qua mấy ngày, công tới phòng của chiến hữu đánh bài, thấy trên bàn vậy mà đặt chậu nho. Công tiện tay cầm hỏi: Đâu mà mày có được?

Chiến hữu ấp úng, tự khoe thêm nên trộm, công không coi đó là chuyện to tát.

Mấy ngày sau công thấy chiến hữu đang rửa dưa Hami, lúc rửa dưa hết như kẻ trộm, chọn ngay giờ mọi người đi tắm hết.

Công liền buồn bực: Mày thông đồng với em gái căn tin hử, còn có dưa Hami nữa?

Chiến hữu: Suyt —— bảo mật bảo mật, đừng nói cho người khác biết.

Công: Trái này là thể nào? Đó giờ có thấy mày thích ăn trái cây gì đâu.

Lúc này bé dơi hết sức quen mắt bay vào, treo ngược trên đầu giường chiến hữu, ánh mắt nóng bỏng mà nhìn... Tay chiến hữu.

Nhìn trái dưa.

Công: Mịa nó, là mi!

Chiến hữu: Suyt —— nhỏ giọng thôi!

Công: Dơi nhà ai đây, chạy tới ăn vụng?

Chiến hữu: Khụ, mày đừng xía vào chuyện này.

Hai ngày nay công ghen đến chịu không nổi, trước đây chỉ có hấn oán người ta chứ không ai dám chọc giận hấn, hiện tại thì hay rồi, ai cũng tới cười hấn bị dẫn đường xem như bóng cao su mà đập.

Hấn rầu rầu đó, không có ai để nói chuyện, chỉ có thể trông cậy vào câu chuyện của chiến hữu để giải buồn, chứ không phải hấn quẩn lẩn chiến hữu thì đối phương mới nói rõ hướng đạo nào. Nhưng chiến hữu không nói, còn bày bộ mặt đây là bí mật, cứ thế ngậm miệng.

Dơi nhỏ nhìn hai người cãi đi cãi lại không cho nó ăn dưa, gấp gáp nhào tới tay công.

Công nắm gáy dơi, báo sư tử cũng nhảy lên bàn.

Chiến hữu: Nhẹ thôi, nhẹ thôi! Là thú lượng tử của trung úy Kiều đó! Đừng tổn thương nó.

Trung úy Kiều là thụ.

Trong phút chốc công liền hiểu, hấn chỉ vào chiến hữu: Mày theo đuổi ai?!

Chiến hữu nhăn nhó: Ngày đó tao thấy nó treo trên bệ cửa sổ, nên cho nó ít đồ ăn vặt, nó thích trái cây... Tao liền...

Ồ, mày đừng nói là, tao đây không đoán mò... Chỉ thấy kiểu như...

Dơi nhỏ thích tao như thế, có phải đại biểu trung úy Kiều có ý với tao...

Công: Thích ăn xương sườn, thì thích bác gái cắn tin hờ?

Chiến hữu:... Cầm mồm.

Công hiểu kỳ: Sao mày biết nó là thú lượng tử của tên kia, tao chưa thấy cậu ta thả ra bao giờ.

Chiến hữu: Trước khi hành động, trung úy Kiều có khai thông cho tao, độ khớp của tao với cậu ấy khá cao, nên thông qua mây ý thức của cậu ấy mà thấy được thú lượng tử, trung úy Kiều kêu tao đừng nói lung tung, mày cũng đừng nói lung tung, mau thả nó đi, nó bị mày nắm đau rồi kìa.

Công mới thả bé dơi ra, liền bị nó phản nộ xông lên dùng cánh quạt đầu, miệng mọc đầy răng nanh không tiếng động rít gào.

Dơi bình thường có thể thả ra sóng siêu âm định vị, thú lượng tử thả sóng siêu âm đủ để đập tan nát hàng rào tinh thần của lính gác không hề phòng bị.

Mắt công tối sầm lại, ngã xuống đất.

Khi tỉnh dậy, công nằm trên giường phòng y tế.

Cả người thoải mái phẳng phất như đổi một cơ thể khác, đầu không đau, mắt không choáng, tai không ong ong, xoang mũi không nghẹt, chân tay tràn đầy sức mạnh, đốm đen và vết nứt tinh thần trong mây ý thức mất hết ráo, hàng rào tinh thần nhẵn bóng như trứng luộc. Trên người còn có một cổ mùi dẫn đường quen thuộc.

Mọi thứ đều nói rõ đây là đặc trưng sau khi kết hợp tinh thần.

Công sợ hãi: Mịa nó!!!

Bên tai truyền đến tiếng xoạt xoạt xoạt xoạt, công ngẩng đầu nhìn dơi nhỏ treo ngược trên màn vải, nó đang cầm một trái táo nhỏ mà gặm.

Công lẹ tay liền kéo dơi nhỏ xuống.

Bé dơi dùng móng vuốt nhỏ trên cánh ôm táo không buông.

Công lôi kéo trái phải ép thành mặt heo: Mi còn dám ăn? Nhìn mi xem, hết con heo!

Mắt dơi nhỏ xoay vòng vòng, đưa táo trong tay tới trước mặt công, một mặt lấy lòng.

Công tức giận đến hoảng sợ: Bớt dùng chiêu này đi!

Cửa phòng y tế mở ra, thụ bước vào, báo sư tử cọ tới cọ lui bên chân thụ, tiếng gầm gầm không ngừng vang lên.

Công gằm nhẹ: Lại đây!

Báo sư tử thờ ơ không động lòng, tiếp tục dùng thân thể mình quần quanh chân thụ, mặt cọ tới cọ lui trên đùi thụ.

Công không thể làm gì khác hơn là ồn ào với thụ: Cậu dạy ra dơi gì thế hả? Ở trong điểm đóng quân mà cứ không phân địch ta tùy ý tấn công như vậy?

Báo sư tử: Phù phù thở mấy cái.

Công: Thiệt cho cậu là dẫn đường cao cấp, không biết quy tắc hả?

Báo sư tử: Gừ gừ liếc một cái.

Công: Đủ rồi! Lăn qua đây! Không cần học tiếng mèo kêu!

Báo sư tử mất điếc tai ngơ, thậm chí thấy thụ không vuốt nó nữa, liền dùng móng vuốt náu ống quần thụ, ngồi phịch xuống lăn qua lăn lại trên đất, chân chó đến mức chỉ có kẻ mù mới không thấy.

Thụ bước tới ôm dơ nhỏ lên vai mình, vẻ mặt bình tĩnh mà nhìn công: Tôi rất xin lỗi, hàng rào tinh thần của anh bị hao tổn quá nghiêm trọng, nên tôi liền ——

Công: Được rồi! Không nói nữa! Coi như tôi bị chó cắn một cái, cũng không phải hôn môi là...

Thụ: Để anh châm chích một dẫn đường đâu.

Công: ...

Thụ: Anh điều chỉnh chút đi, có nhiệm vụ.

Biểu tình thụ quá mức bình tĩnh, công cảm thấy kỳ thực dấu hiệu tinh thần không phải là chuyện lớn gì.

Báo sư tử vẫn ở cạnh thụ mà cọ cọ, cọ đến khi thụ đứng không vững, chịu không nổi nó làm nũng, thụ đưa tay vuốt đầu nó, ngón tay gãi gãi bên sườn tai. Công chỉ cảm thấy mình cũng bị thụ vuốt đầu một cái, lỗ tai ngứa ngứa tê dại, tóc gáy toàn thân dựng đứng.

Trong nháy mắt cơ thể nổi lên phản ứng.

Tâm tình hần lộ ra ngoài quá rõ ràng, thụ lúng túng thu tay về: Tôi chờ anh ngoài cửa.

Chờ thụ ra khỏi phòng, công ôm đầu ngồi chồm hồm trên đất rất muốn tự tử.

Bị dẫn đường đánh thì lính gác sẽ thành lập bước đầu dấu hiệu tinh thần với dẫn đường, tuy có hiệu lực ngắn hạn, dù độ khớp không cao, nhưng thực sự có thể tăng cường sức chiến đấu song phương trong khoảng thời gian ngắn.

Tầng lớp quyết sách muốn thừa dịp này, lại tiến hành tập kích điểm đóng quân của quân phản loạn, tranh thủ giải quyết bức tường tinh thần của đối phương, vì có món đồ kia nên mấy lính gác không cách nào đột phá được.

Lần này là lần hợp tác tác chiến chân chính trên ý nghĩa, so với lần trước không hợp và buồn bực thì hai người ăn ý rất nhiều.

Hoặc là nói bởi vì sau khi dấu hiệu tinh thần, hai bên có thể hiểu rõ ý đối phương trong khoảng thời gian ngắn, lúc nào nên che lại khẩu giác quá mức nhạy bén, lúc nào nên giúp hần tăng cường thính lực cùng với sàng lọc vô hiệu những tin tức dư thừa.

Công không cần bởi vì ngũ giác quá mức nhạy mà phân tâm, thụ cũng không cần cố sức tốn thời gian đột phá hàng rào tinh thần đối phương để câu thông với hần.

Mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên.

Tinh thần lực mạnh mẽ của thụ như thuốc cứu trợ, dù công liên tục gánh vác cao độ tinh thần chiến đấu cũng không sinh ra chút mỏi mệt, thế giới trong mây ý thức mãi mãi là trời xanh mây trắng, thể xác và tinh thần không hề nặng nề.

Mỗi lần chiến đấu xong, báo sư tử của công hần không thể liếm thụ từ đầu đến chân, chỉ cần không có kẻ địch, hần liền ướt nhèm nhẹ theo thụ.

Công kéo thể nào cũng chẳng đi.

Thụ có hơi khó xử, anh chỉ vuốt báo sư tử một chút, bên kia công liền có phản ứng, anh nào dám sờ loạn nữa.

Cả người công cũng xoắn xuýt lắm, dấu hiệu xong thì lực chú ý của công luôn không rời khỏi thụ. Đối phương ăn gì, nhìn gì, lúc suy nghĩ thường vuốt tóc mái lệch qua một bên, tất cả đều bị tiếp thu tiến vào trong ý thức.

Loại cảm giác khó có thể mở miệng khiến công đứng ngồi không yên.

Dẫn đường cao cấp thật đáng sợ, công như nghĩ vậy, cố gắng che lại tin tức của thụ.

Dưới sự phối hợp hoàn mỹ của công và thụ, nhiệm vụ hành động tiến hành rất thuận lợi. Đầu tiên, họ phá vỡ bức tường tinh thần mà quân phản loạn dựng nên, sau đó liền phá hủy trang bị tạo thành bức tường tinh thần, chỉ là khi phá hủy trang bị cuối cùng thì hai người bị tập kích.

Cũng may thụ phát hiện hành động của đối phương trước một bước, công lập tức đưa ra phán đoán cản lại công kích, thụ hủy đi trang bị dưới sự che chở của công, trong quá trình đó báo sư tử không hề cách thụ xa hơn nửa mét, tận chức tận trách nhận làm bảo tiêu.

Chiến đấu kết thúc, báo sư tử cọ mặt thụ đòi khen thưởng, trên mặt mèo bụi thiếu điều viết ta cực kỳ lợi hại, vừa moe vừa uy phong.

Thụ nhin không được, đưa tay sờ sờ cằm báo sư tử.

Công đi ở phía trước lập tức căng thẳng cả người.

Thụ dừng động tác lại: Xin lỗi.

Công then quá hóa giận: Có thể kiểm điểm một chút hay không! Cậu cứ như đói khát thiếu làm —

Công đột nhiên tắt tiếng.

Thụ đang vuốt ve tinh thần thể của hắn, báo sư tử bị vuốt, cả người nhũn ra, đuôi nhổng lên thật cao mà vung qua vung lại.

Công: Cậu cậu cậu cậu...

Thụ: Cuối cùng là ai không chịu kiểm điểm đây, anh cúi đầu xem cây tăm của anh coi.

Bị mắng là cây tăm, công tức đến hộc máu.

Thụ tiếp tục trào phúng: Trước đó ai thổi phồng định lực mình tốt, tôi chỉ mới sờ sờ đầu nó một chút hà.

Bị chọt trúng sự thật, công xấu hổ: Cậu nghĩ ai cũng giống cậu hử?

Thụ không hề nể mặt: Giống tôi thế nào?

Công: Tùy tiện dấu hiệu tinh thần với ai cũng được, không sợ ——

Thụ: Không sợ cái gì? Sao không nói tiếp đi?

Công nói không nên lời.

Lưng báo sư tử được xúc tu tinh thần lướt dọc qua, nhẹ nhàng ôn nhu, xúc tu tinh thần vô hình lướt qua cái mõng mèo bụi, báo sư tử meo meo một tiếng trực tiếp nhào tới bên chân thụ, sung sướng híp mắt lại.

Trái với công đối diện, trán nổi gân xanh, hai tay nắm chặt.

Thụ trào phúng: Nói tôi không kiềm chế không tự trọng, là kỹ nữ là dâm phụ? Có ngon thì anh liền thu tinh thần thể lại đi, cái miệng mỗi ngày nói không ngừng, tôi muốn kiến thức một chút cái gì gọi là hai cái miệng nửa người dưới với nửa người trên.

Công: Cậu...

Thụ: Đã không có tố chất còn đắc chí biến cái miệng làm thành cá tính riêng, tôi thấy anh bị nhóm dẫn đường kia thổi phồng thành đẹp tựa thiên tiên rồi, lúc đi tiểu cũng không thềm soi gương.

Lúc thụ nói ba lời này thì hiện ra khí thế chưa bao giờ có, công bị anh áp chế đến sau lưng chảy đầy mồ hôi.

Mặt thụ lạnh tanh: Miệng anh thú vị quá rồi, đánh anh cũng làm bẩn tay tôi.

Giải quyết xong bức tường phòng hộ của quân phản loạn, điểm đóng quân tiến công thể như chẻ tre, trong ngắn ngủi mấy ngày dẹp tan trung tâm phe địch.

Nhiệm vụ kết thúc hoàn mỹ, quan hệ hai người cũng đóng băng luôn.

Công ở tổ hành động biểu hiện trội nhất nên nhận khen thưởng. Thụ là viện trợ cao cấp mời từ ngoài về, cùng với nhóm cao cấp bên điểm đóng quân ngồi dưới đài, một thân lễ phục sĩ quan làm nổi bật lên vòng eo nhỏ cặp chân thon.

Trước khi lên đài chiến hữu nói thầm bên công: Trung úy Kiều đẹp quá đi.

Công không hé răng.

Chiến hữu: Sao vậy? Lần trước lúc về mày như mắc chứng tự bế, đánh nhau với trung úy Kiều hả?

Sắc mặt công không mấy đẹp: Sao mày quan tâm cậu ta quá vậy?

Chiến hữu: Con người trung úy Kiều rất được, sao mày cứ nghĩ lung tung, cậu ấy tốt như vậy, còn khai thông giúp mày nữa chứ.

Nói một hồi, chiến hữu có chút chua: Lần trước hàng rào tinh thần mày suýt chút tan nát, rơi vào nóng nảy, cậu ấy không nói hai lời liền hôn mày, còn dấu hiệu tinh thần với mày.

Công kinh hãi: Không phải bị dẫn đường đánh hổ?!

Mặt chiến hữu ước ao: À không, tao thấy cậu ấy hôn mày mà.

Công:?!

Về mặt công mộng bức bị chiến hữu đẩy lên đài, ngơ ngác ngạc nhiên nhận khen ngợi, tuyên thệ trước cờ liên bang, lúc xuống đài, hần lén lút liếc nhìn thụ, thụ đang nói chuyện với người bên cạnh, anh mặc bộ lễ phục sĩ quan thật đẹp mắt.

Về mặt mộng bức: mặt kinh ngạc, chấn động, đứng hình, chết lặng.

Công nhanh chóng thu tầm mắt lại.

3. Chương 3

Buổi tối công trần trọc trở mình trên giường ký túc xá.

Một chốc nghĩ tự thụ không trông kỹ dơi nhỏ nên mới xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Một chốc lại nghĩ vì sao thụ hôn hần, vì sao? Ai mà nghĩ tới kẻ vừa đánh vừa chửi hần là thụ sẽ hôn hần chứ! Thụ đang nghĩ cái gì trong đầu hả???

Công không ngủ được, dứt khoát ngồi dậy đóng cửa bên giường.

Báo sư tử ngẩng đầu nhìn hần.

Công: Nhìn gì mà nhìn, mi nói coi sao mi không tiền đồ thế hả, sờ một tí liền học tiếng mèo kêu, còn kêu mềm như vậy, mắt mặt không đây.

Công nói liên miên cần nhắc: Nếu không phải tao với mày cộng tình? Mẹ kiếp, đều tại dấu hiệu tinh thần!

Khúc này ý nói sờ con báo một cái liền phát tình ấy mà.

Báo sư tử gấp một cái thiệt bực.

Công nhẹ nhàng đá đá chân trước báo sư tử: Mi nói hồi trước tao quá đáng lắm hở? Vậy cậu ta không quá phận ư? Vừa gặp liền ra tay đánh mặt, tao có tính toán với cậu ta đâu? Bị cậu ta đánh nhiều lần như vậy, tao nói gì...

Công ngưng lại chút, rồi nói tiếp:... Dù nói gì, không phải cậu ta cũng đánh tao à!

Báo sư tử đứng lên đi lòng vòng, cũng cũng mộng với công.

Tính toán một chút, dấu hiệu tinh thần cũng gần một tuần lễ, chắc sắp chấm dứt rồi. Thuyết phục bản thân mình như thế, công vô thức bắt đầu nhớ tới đôi môi thụ, nhớ nó màu gì, cảm giác thế nào, ấm hay lạnh, nếu lúc ấy mình không bất tỉnh thì...

Gãi tai cào tim mà nghĩ.

Công an ủi bản thân, tâm tâm niệm niệm dấu hiệu tinh thần sắp kết thúc, hiện tượng sinh lý cũng theo đó kết thúc.

Bên này công còn đang xoắn xuýt, bên kia báo sư tử đột nhiên ngẩng đầu, nhảy lên bệ cửa sổ, dùng móng vuốt lay cửa sổ.

Thì ra là dơi nhỏ bay tới.

Công quát báo sư tử: Về ngủ.

Ngay lúc công chuẩn bị kéo rèm cửa, dơi nhỏ lễ phép gõ gõ cửa sổ, mắt to chớp chớp nhìn công, ngoan ngoãn đáng yêu biết bao.

Công:...

Mở cửa sổ ra, dơi nhỏ uốn éo mông lắc trái lắc phải đi tới, vuốt nhỏ cầm cục gì đó màu cà phê, đưa tới trước mặt báo sư tử, công cúi đầu nhìn mới biết là khô bò.

Khô bò nho nhỏ để trên bàn, đầu lưỡi báo sư tử phải cuộn mấy lần mới lên, nuốt cái ực là chẳng thấy. Ăn xong thịt bò không đủ nhét kẽ răng, báo sư tử bắt đầu lăn ra ngáy ngủ.

Công: Không tiền đồ, tao cho mi đói luôn.

Dơi nhỏ bay lên đầu báo sư tử, nằm úp sấp trên ấy, móng vuốt nhỏ khảy khảy tai mèo bự.

Công ở bên cạnh nhìn, vẻ mặt phức tạp: Ăn cũng ăn xong rồi, mau về đi.

Báo sư tử quay đầu, nghiêm túc chăm chú nhìn công, một bộ chỉ trích công không hề chăm sóc dơi nhỏ mập như heo.

Công: Một sư tử như mi, sao có nhiều biểu tình quá vậy!

Ngoài miệng công nói thế, nhưng vẫn ra ngoài tìm quả lê, để trước mặt dơi nhỏ, ngoài miệng còn BB: Ăn ít thôi, bụng tròn quay chả thấy chân đâu.

Hai chân bé dơi tách ra, co lại ngồi trên bàn gặm lê, báo sư tử liếm cánh dơi bên cạnh nó.

Công không nhìn nổi, quay lại giường, nằm úp sấp, nhắm mắt ngủ.

Cửa sổ không đóng, hần tưởng dơi nhỏ ăn xong lê sẽ đi, không nghĩ tới dơi nhỏ bay đến đầu công, treo ngược lên móc co lại thành một cục dùng cánh bao quanh thân thể mình khép mắt.

Công:... Tỉnh mau, về nhà mi ngủ.

Bé dơi há to miệng ngáp, không nhúc nhích.

Báo sư tử đứng bên giường, cặp mắt màu vàng kim nhìn chăm chăm công, không đồng ý nhìn hần, phảng phất đang nói sao có thể quấy rối dơi nhỏ đang ngủ chớ.

Công:...

Bé dơi nho nhỏ xin ăn cọ côm ở đây ngốc đúng hai ngày.

Dấu hiệu tinh thần của hai bên công thụ dần dần phai nhạt, cơ mề hai tinh thần thể lại không rời không bỏ, công nhìn mà thấy cay mắt.

Hần đối với ánh mắt thúc giục của báo sư tử làm như không thấy, đối với bé dơi bán mồi làm nũng cũng nhắm mắt làm ngơ.

Vẫn phải đợi dấu hiệu tinh thần trên người mất đi công mới xách theo bé dơi tìm thụ.

Thụ đang ở trong phòng đọc sách.

Công gõ gõ cửa anh, nắm gáy dơ giơ lên: Nó chạy tới chỗ tôi.

Thụ ôm lấy bé dơ cảm nhận tinh thần. Giờ khắc này báo sự tử của công yên lặng ngồi một bên.

Bầu không khí có chút vi diệu.

Công: Ách, chào buổi tối, cậu đang đọc sách hả.

Thụ: ...

Bầu không khí dần dần lúng túng.

Công quyết định chủ động thẳng thắn thành khẩn: Lời nói trước đây đã mạo phạm cậu, tôi xin lỗi cậu. Cậu cũng đánh tôi nhiều lần như vậy rồi, hòa nhau nhé?

Thụ đứng tại chỗ không lên tiếng.

Công: Tôi nói xin lỗi rồi, cậu phải nói một câu chứ.

Công khó diễn tả được biểu tình của thụ lúc này, giống như oan ức lại giống như được giải thoát.

Anh nói chuyện với hấn thông qua tầng tinh thần, tâm tình chập chờn rất lớn, công nhận ra được.

Thụ: Cứ như vậy? Còn gì không?

Công không rõ: Cậu còn muốn thế nào? Mịa nó, tôi bị cậu đánh rồi bị toàn bộ người bên điểm đóng quân cười nhạo, hồi trước tôi nói quá đáng thiệt, cậu không tha thứ thì thôi, dù sao mai mốt cũng chả gặp nhau.

Thụ bỗng nhiên khôi phục lại biểu tình bình tĩnh trước đó: Cũng được, lúc ra ngoài nhớ đóng cửa, tôi phải thu thập hành lý nữa.

Hôm sau, cấp trên đến tìm công, đầu tiên nói là nhờ vào nhiệm vụ lần này hoàn thành rất xuất sắc, cộng thêm quân công (công trạng lập được trong quân đội) mà công lập được trong những năm qua, nên cấp trên hỏi công có nguyện ý vào quân đoàn Độc Lập dưới quyền nguyên soái không.

Công nghe đương nhiên là câu còn không được.

Cấp trên có chút bất ngờ: Cậu đồng ý vào?

Trước khi tới hấn đã chuẩn bị một đồng bản thảo lời khuyên mà giờ một câu cũng không nhả được, công liền trực tiếp đồng ý.

Công: Đương nhiên! Thần tượng của tôi chính là nguyên soái đó.

Cấp trên không hiểu: Cậu đồng ý sao không trực tiếp đi cùng với trung úy Kiều? Cậu chướng mắt trung úy Kiều?

Công: Chuyện này có quan hệ gì với cậu ta?

Cấp trên: Trung úy Kiều là dẫn đường cấp cao trực thuộc quân đoàn nguyên soái, cậu không biết à?

Công: Ai nói cho mà biết?

Cấp trên: Tôi nói á, lần đầu tiên mang cậu đi gặp trung úy Kiều làm khai thông đó, trên đường đi tới tôi có nhắc cậu mà.

Về mặt công là anh có nói hả.

Cấp trên nhìn hấn với ánh mắt không bình thường: Cậu đã nghe cái gì?

Công rất mê man. Ngày đó, cấp trên luôn mồm an bài chiến lược chi tiết điều chỉnh quy tắc, nói đi nói lại rất phiền, công không kiên nhẫn nghe, chỉ biết nguyên nhân điều chỉnh là do có dẫn đường cao cấp tới tiền tuyến, tất cả mọi việc phải lấy anh làm trung tâm.

Công:... Hôm đó, dọc đường đi tôi chỉ nghe anh nói về bộ phận chiến đấu.

Hể, hình như có một câu nói về dẫn đường cao cấp.

Cấp trên: Phần sau tôi còn nói dẫn đường cao cấp này có khả năng thuộc về một mình cậu.

Phát triển kiểu này làm hần không hiểu gì hết.

Cấp trên còn nói: Trung úy Kiều là vì cậu nên mới đến đây, nếu không một dẫn đường cao cấp mà tới tiền tuyến làm gì, còn chỉ rõ muốn cậu làm lính gác cậu ta.

Công:??? Không phải vì nhiệm vụ yêu cầu sao?

Cấp trên nhìn công hết kẻ ngu si: Không phải các cậu đã dấu hiệu tinh thần rồi sao? Khi dấu hiệu các cậu làm gì thế?

Công:...

Công hồi tưởng lại lúc trước khi dấu hiệu, những lúc rảnh rỗi không làm nhiệm vụ, không cãi nhau thì chính là không gặp mặt nhau, nói đến đây, công nhớ lại mỗi lần dơi nhỏ xuất hiện thì thụ đều tránh không gặp. Công chợt nghĩ đến mấy ngày cuối cùng dơi nhỏ luôn trong dáng dấp uể oải suy sụp không vui.

Công hoảng rồi.

Cấp trên cũng rất kinh ngạc: Thiết cho tôi thấy các cậu dấu hiệu xong liền liếc mắt đưa tình, ngay cả báo cáo tôi cũng sớm chuẩn bị viết tốt để tiễn cậu đi, kết quả hai người các cậu lại tháo dấu hiệu ra, trung úy Kiều đi mất.

Công:...

Cấp trên: Tôi còn tưởng cậu không muốn tới quân đoàn Độc Lập nên liền tới khuyên cậu, bây giờ nhìn lại thì ra là do cậu không muốn kết hợp với trung úy Kiều? Thật ra, tôi muốn hỏi tình huống cậu thế nào, độ xứng đôi 80%, còn là dẫn đường cao cấp, cậu không hài lòng chuyện gì?

Công: Chờ chút, anh nói gì thế, 80?

Cấp trên: Trung úy Kiều có độ xứng đôi 80% trở lên với cậu, vậy mà cậu không cảm nhận được?

Công há mồm lú lười. Hần vẫn luôn đối chọi với thụ, nào biết đối phương cố ý để tinh thần lực chủ động tiếp xúc, lần duy nhất kia bởi vì dẫn đường thụ sinh ra kích động, hần cứ thế ép nó xuống.

Công có chút phát điên: Tôi đâu biết vụ xứng đôi đâu?! Chẳng ai nói với tôi hết!

Cấp trên hoài nghi nhìn công: Trong hệ thống xứng đôi có tài liệu cho thấy cậu và trung úy Kiều có làm xứng đôi vào sáu năm trước.

Trong chớp mắt chân tay làm động tác trước đại não một bước.

Công đứng dậy từ trên ghế suýt nữa vấp ngã, hần lao ra văn phòng cấp trên, chạy nhanh tới ký túc xá của thụ.

Sáu năm trước công sùng bái nguyên soái, muốn tòng quân. Nhà công là thương gia, tất cả mọi người đều phản đối công ra chiến trường, thấy công ăm ăm gay gắt, liền tự chủ cho công làm xứng đôi, cố gắng tìm một dẫn đường có độ xứng đôi cao đến quản lý công.

Kết quả thật sự có người có độ xứng đôi cao, giá trị xứng đôi cao đến hiếm thấy 80%. Chỉ là đối phương mới vừa lên đại học, là một cô nhi ở tỉnh cầu xa xôi, muốn đến đây phải mất nửa tháng.

Đầu công lúc ấy toàn là muốn làm thủ hạ của thần tượng nguyên soái, nghe dự định trong nhà thì sao mà tình nguyện, trực tiếp bỏ nhà trốn đi.

Vừa đi chính là sáu năm.

Dẫn đường năm đó tên gì hần sớm đã quên sau gáy.

Một bên công chạy tới ký túc xá của thụ, một bên bấm điện thoại về nhà, lâu rồi hần chưa liên lạc với người trong nhà, khi nghe giọng chị mình, tâm tình công phức tạp, câu đầu tiên mở miệng là: Chị, dẫn đường năm đó tên gì?

Chị công không bất ngờ tí nào: Mày gặp Tư Du rồi? Kiều Tư Du, trung úy Kiều.

Công thấp giọng mắng mấy câu, cúp điện thoại.

Gặp thì gặp rồi, nhưng ấn tượng đầu tiên không tốt, ngày đó nói gì, công không nhớ rõ nữa. Miệng hằn khiếm nên lúc nói có thông qua đầu óc bao giờ, nói chung cũng không phải lời tốt đẹp gì, nếu không cũng không tức giận mà dần hằn một trận.

Công chạy đến cửa ký túc xá của thụ, trực tiếp đẩy cửa ra. Căn phòng đã là người đi nhà trống.

Ngày ấy về lại đơn vị, phần lớn mọi người đều đang thao luyện, một mình thụ yên lặng mang theo đồ đạc về ký túc xá.

Trong phòng đã lâu không ai ở, bụi bay tứ tung. Thụ thả dơi nhỏ ra để nó bắt nhện với sâu, anh vào phòng vệ sinh lấy khăn bắt đầu quét tước dọn dẹp.

Lúc lau bàn thì thấy cuốn notebook, lật vài trang, trong đó toàn là tin cắt dán liên quan đến Cốc Nam Phong trong mấy năm nay.

Khoảng sáu năm.

Bắt đầu từ báo tường khi Cốc Nam Phong ở trường quân đội, mãi đến khi hấn gia nhập quân đoàn tiên phong III, còn có một chút tin tức ngấm nghe được, còn viết những con chữ xinh đẹp lên phía trên.

Tỷ như đối phương sùng bái nguyên soái, mục tiêu là ngày nào đó có thể gia nhập quân đoàn Độc Lập của nguyên soái.

Tỷ như đối phương thích tác chiến cùng với dẫn đường;

Tỷ như báo sư tử của đối phương thích được sờ mông;

Thụ lấy chậu sắt, thêm chút dầu máy từ phòng tổng vụ, ném nhật ký với notebook vào, phóng lửa.

Đốt hết.

Mặt anh không đổi, ngồi xỏm trước chậu lửa, còn cầm nhánh cây khiêu giấy để lửa cháy lớn hơn nữa.

Dơi nhỏ nằm nhoài trên lưng anh, cố gắng nỗ dùng cánh mình ôm anh.

Kế đó thụ vẫn giống thường ngày, đi huấn luyện.

Qua mấy ngày, có lính gác nói với anh có một chiến hữu đến quân đoàn mình, tên Cốc Nam Phong.

Lính gác: Nghe nói người nọ rất có tên tuổi trong quân tiên phong III, mọi người định chiều đi gặp nè.

Thụ đang giúp khai thông tinh thần cho lính gác, xúc tu tinh thần của anh bám trên hàng rào tinh thần của đối phương, bỗng nhiên nhớ đến lần đầu tiên gặp công, nói muốn làm trên giường thử xem.

Lính gác: Trung úy Kiều? Cậu sao thế?

Lúc này thụ mới phát hiện xúc tu tinh thần của mình bỗng bắt đầu đánh hàng rào tinh thần đối phương: Xin lỗi, tôi thất thần.

Thụ không chút bất ngờ nào khi công gia nhập quân đoàn Độc Lập, dù sao đối phương cũng sùng bái nguyên soái nhiều thế mà.

Nhưng cùng mình kết hợp rồi gia nhập quân đoàn Độc Lập, với tự mình gia nhập rồi tìm một dẫn đường, đối phương sẽ chọn cái nào, trong lòng thụ đã sớm có đáp án, nên lúc đi ngay cả tranh thủ một chút cũng không dám thử.

Dù sao ngay lần gặp đầu tiên đối phương đã không thích mình, hà tất tự chuốc nhục nhã.

Trước khi anh tới tiền tuyến có báo cho Cốc gia, chị Cốc khuyên anh đừng đi, nói theo tính tình công thì chỉ cần người trong nhà an bài là sẽ cự tuyệt hết thảy. Mấy năm nay, thụ vẫn luôn để ý đối phương, đối với các kiểu biểu hiện tính khí hay thái độ đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Anh nghĩ mình là dẫn đường cao cấp ưu tú, đối phương sẽ thay đổi thái độ, nói không chừng còn tiếp nhận nữa.

Kết quả không phải.

Đối phương hệt như chị Cốc nói, vẫn dùng thái độ hạ lưu không thương tiếc đối xử với anh, một thái độ chán ghét đến tột cùng.

“Đến tình cầu thủ đô đúng là phải lịch sự, nhưng đến tiền tuyến còn mặc lễ phục, cậu đến kết thân hở?”

“Hàng rào tinh thần của tôi khó chữa trị thế ư? Trung úy Kiều, cậu có thể nhanh chút không, thành thật mà nói thì tôi không muốn tốn thời gian ở đây với cậu đâu, còn một đám em trai dẫn đường chờ tôi huấn luyện nữa.”

“Xúc tu sờ mấy lần còn chưa xong, trung úy Kiều, tôi hoài nghi cậu lấy việc công làm việc tư, hay là cậu muốn sờ chỗ khác? Không phải khao khát thế chứ, cứ vậy thích tôi hở?”

Hết chương 3.

Lương: Má ơi, anh công ngu hết chỗ nói luôn.

4. Chương 4

Những câu nói này lọt vào tai thụ, trong ấy còn ám chỉ mình đến tiền tuyến tìm hấn, tự cho là thông minh, trào phúng mình chỉ mới làm mấy năm ở quân doanh, dù cho độ xứng đôi cao cũng không thể nào xoay ngược số mệnh an bài, thật ngậy thơ.

Lời này khiến người ta bội phần nhục nhã hơn là trực tiếp kêu cút đi.

Trong lúc nhất thời tức giận ra tay đánh đối phương, sau đó thụ hối hận rồi, anh nghĩ có lẽ nào công không nhận ra anh không, trước đây anh sống ở tình cầu xa xôi không tốt lắm, ảnh chụp sai lệch hơi nhiều so với bây giờ, không nhận ra cũng là chuyện bình thường.

Cấp trên khuyên thụ đừng gây nhau với công, thụ hỏi: Ngài xác định ảnh biết tôi là ai?

Cấp trên: Biết chứ, trước khi cậu tới tôi liền nói với hấn, tôi không nghĩ trong chính sự hấn lại không đứng đắn đến vậy, lúc trước không phải thế, miệng hấn có chút khiếm, nhưng bên nào nặng bên nào nhẹ vẫn phân rõ được.

Thụ bỗng nhiên liền thoải mái.

Đối phương phân rõ được, chỉ là không thích mình mà thôi. Biết rõ vì sao anh tới đây, còn một lần lại một lần trào phúng anh, sợ không chỉ là không thích.

Mà là chán ghét.

Nhưng thụ không muốn từ bỏ, đã bỏ ra nhiều cố gắng như vậy, sao cam tâm cứ như thế quay về cơ chứ.

Anh yêu cầu làm nhiệm vụ cùng với công, muốn cho đối phương thấy năng lực của mình, cũng muốn cho đối phương biết mình có bao nhiêu cố gắng có bao nhiêu lợi hại, thậm chí anh còn ảo tưởng, khi đối phương thấy mình ưu tú đến vậy thì biểu tình kinh diễm hay là hối hận đây.

Kết quả hiện thực lại một lần vả mặt anh.

Đối phương bày ra vẻ mặt cậu đúng là dẫn đường cao cấp, nhưng vì sao tôi phải khen cậu, đó là chức trách của cậu, có gì hay để nói đâu.

Đồng thời đối phương vẫn như trước từ chối mình, không cho câu thông bằng tinh thần lực, ngay cả khai thông bình thường cũng không muốn, thật giống như mình là món đồ khiến người ta chán ghét, chạm cũng không thèm chạm vào.

Luôn luôn là thái độ không nhin được mà trào phúng anh, cười nhạo anh.

Thụ bắt đầu hoài nghi những tin tức và bản tin mấy năm nay mình xem chỉ là giả, công không phải là bộ dáng trong tưởng tượng của anh, ngoại trừ năng lực xuất sắc, tác phong nhanh nhẹn thì chính là một binh lính càn quấy không lễ phép, khác xa so với phác hoạ trong đầu nhiều lắm.

Càng ở chung lâu, ảo tưởng càng tan thành mây khói.

Có đôi khi anh thấy xa lạ mà đôi khi lại thấy quen thuộc, từng nghĩ đối phương cố ý phải không, để mình ghét hẳn nên cố ý làm hết mấy thứ này.

Vì vậy dựa vào hàng rào tinh thần của đối phương tổn hại, anh liền cưỡng ép đối phương thành lập dấu hiệu tinh thần với mình.

Kết quả mong đợi ngoài dự liệu.

Đối phương thấy anh thì tâm tình thiếu kiên nhẫn nóng nảy, hàng thật giá thật, không giả được.

Lúc dấu hiệu tinh thần được tháo ra, nghe đối phương nói không bao giờ muốn gặp mặt mình, anh cảm thấy được giải thoát rồi lại oan ức. Oan ức là cảm thấy tâm lòng mình không được đáp lại chút nào, giải thoát là cuối cùng anh cũng xác định do mình tưởng bỏ.

Khi quay về anh liền đốt sạch cuốn nhật ký ngày thơ mà mình viết năm đó.

Chiều tối, trong quân đoàn, tại căn tin, tổ chức hoan nghênh chiến hữu mới, đón người mới vào hội.

Thụ ngồi trong góc giúp dơi nhỏ lột vỏ trái vải, tính cách anh nhạt nhẽo không biết nói chuyện, ngày thường cũng không thích náo nhiệt, mọi người trong quân đoàn đều biết, ngoại trừ tình cờ lại đó chào hỏi chạm cốc thì anh ngồi góc kia đặc biệt yên tĩnh.

Thêm vào dơi nhỏ chỉ biết ăn, thụ lột vải không hề ngừng đầu lên.

Tầm mắt công nhẹ nhàng lướt qua thụ mấy lần, nhiều lần muốn tới chỗ thụ đều bị ba cái tên say mềm lái nhải chen vào lôi đi.

Bộ đội có quy tắc, chào mừng người mới đến 8 giờ thì kết thúc. Một đám lính gác âm ỉ muốn đấu xem ai có thể chạy về ký túc xá đầu tiên, mấy người đó lần lượt thả tinh thần thể mình ra để quấy rầy lẫn nhau, một đồng động vật ăn thịt kêu gào, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Công thấy thụ muốn rời khỏi cùng nhóm dẫn đường, vội vàng hô to: Trung úy Kiều, đợi đã, đại tá Vương có lời nhờ tôi chuyển cho cậu.

Đại tá Vương là cấp trên bên tiền tuyến.

Tất cả mọi người đều nhìn, thụ không thể làm gì khác hơn là dừng bước lại. Mọi người chung quanh dần dần rời đi, chỉ còn hai người họ đứng bên phòng ăn.

“Đã lâu không gặp.” Cốc Nam Phong có chút bức rức, tay cũng không biết để đâu, “Tôi nói là, đã lâu không gặp của sáu năm trước.”

Kiều Tư Du không lên tiếng, trong đêm tối đôi mắt của anh thâm thúy lại trong suốt.

Duỗi đầu rụt đầu đều là một đao, Cốc Nam Phong nói: “Lúc trước tôi không nhận ra cậu, lúc đại tá Vương nói với tôi có một dẫn đường là cậu từ ngoài tới, tôi không nghiêm túc nghe, ờ... Nên khi gặp tôi nói rất nhiều lời khốn nạn, xin lỗi cậu.”

Kiều Tư Du yên lặng nghe, Cốc Nam Phong càng khẩn trương hơn.

“Sau khi cậu đi, tôi mới biết cậu là dẫn đường năm đó. Ờ, những năm nay tôi không liên lạc với người nhà, nên chuyện của cậu tôi không rõ lắm. Kể đó tôi gọi cho chị tôi, chị ấy nói rất nhiều, tôi rất hối hận vì lúc trước ở tiền tuyến vẫn luôn nhục nhã cậu, xin lỗi. Tôi rất xin lỗi.”

Cốc Nam Phong nói, trái ở một cái, phải ở thêm cái, nghe đặc biệt kỳ quái.

Kiều Tư Du trực tiếp thông qua tầng tinh thần hỏi đối phương: Anh học thuộc lòng à?

Cốc Nam Phong kinh hãi, vẻ mặt chính là sao cậu biết?! Kiều Tư Du xoay người muốn rời đi.

“Chờ đã! Chờ đã! Cậu nghe tôi giải thích!” Cốc Nam Phong vọt tới trước mặt Kiều Tư Du cản đường đối phương đi, “Không thuộc lòng thì tôi nói thế nào đây, trước giờ tôi có viết bản thảo bao giờ đâu. Tôi bảo đảm, tôi tự tay viết á!”

Biểu tình Kiều Tư Du rất không vui.

Vứt lá thư xin lỗi học thuộc lòng đi, Cốc Nam Phong đơn giản cam chịu nói: “Chỉ tôi nói cậu đi lính vì tôi, còn cố gắng trở thành dẫn đường cao cấp, tôi căn bản không xứng, cậu rất ưu tú, vừa nhớ tới tôi làm những gì thì... Nhưng thật sự tôi không biết là cậu, nếu tôi biết, tôi nào dám nói cậu như vậy.”

“Làm cũng làm rồi, quả thật tôi không đúng, không cần bào chữa gì.”

“Tôi không biết cậu còn nhớ tôi, kỳ thực tôi không tốt như cậu tưởng, nhưng cũng không đến nỗi rũ sạch mấy câu nhục nhã cậu, khi ấy tôi tức cậu đánh tôi, tôi sĩ diện, mà cậu còn đánh tôi trước mặt nhiều người như thế.”

“Nhưng ngẫm lại thì, hết cậu nói, tôi bị đám người tiền tuyến kia thổi phồng đến mức không tìm được phương hướng, tự thấy có gì không tốt, dù không nói với cậu, mà nói những câu kia với bất kỳ ai cũng là không lễ phép.”

“Sau này tôi sẽ không như thế nữa.”

“Về sau cậu nói, tôi có tỉnh lại, rời nhà trốn đi suốt sáu năm, lăn lộn nhiều năm cũng chỉ là một kẻ già đời ở tiền tuyến, vẫn chẳng làm nên trò trống gì. Nào có tư cách hung hăng.”

“Nguyên nhân tôi có thể tới quân đoàn Độc Lập là đại tá Vương nói với tôi, là do cậu đề cử tôi lên trên, chỉ tôi nói những năm nay cậu vẫn luôn thu thập tin tức về tôi, lúc ấy tôi không tin, còn nói cậu như vậy, tôi có tài cán gì đâu...”

“Tôi rất xấu hổ, kỳ thực tôi nào có mặt để xin lỗi, nói gì mà đã lâu không gặp, tôi còn chưa chính thức giới thiệu mình, cũng không nghe kỹ lời cậu nói.”

Hắn càng nói càng thấy mình đang triệt để phá hỏng mọi chuyện, không thể làm gì khác hơn là nói tiếp: “Tôi phải nói cho xong, nếu cậu thấy chưa hết giận, đánh tôi một trận cũng được.”

Kỳ thực hắn càng muốn hỏi đối phương, còn thích mình hay không, nghĩ nghĩ hồi lâu vẫn không có gan hỏi ra.

Hai người đều nhìn đối phương, không ai nói chuyện, Kiều Tư Du vừa không đánh hắn, vừa không phản ứng gì.

Cốc Nam Phong nghĩ anh không tha thứ cho mình, nói cũng không muốn nói một câu, liền tìm bậc thang đi xuống: “Vậy cứ thế đi ha, tôi đưa cậu về ký túc xá?”

Kiều Tư Du cúi thấp đầu, vòng qua qua đối phương tự mình đi về.

Cốc Nam Phong giật giật chân không dám theo sau.

Mất thấy Kiều Tư Du càng đi càng xa, Cốc Nam Phong đột nhiên ở phía sau hô to: “Tôi tên là Cốc Nam Phong, chúng ta có thể làm quen lại từ đầu được không?”

Chân thụ dừng bước rồi lại đi nhanh hơn.

Để lại công mơ mơ hồ hồ với cái não ít nếp nhăn đứng yên phía sau.

Thụ chạy chậm cả đường trở về ký túc xá, đóng cửa lại, khom lưng lục cuốn notebook trong thùng rác ra.

Notebook trước đó bị anh đốt mới xú đã vội lấy từ chậu than ra, bìa ngoài cháy đen, rìa trang bên trong hơi đen, trang giấy ố vàng, thế nhưng vẫn thấy rõ chữ. Thụ mở tờ đầu notebook để lên bàn, xóc học bàn lấy bức ảnh đè ở dưới, rồi tìm keo dán lúc trước dán ảnh mà bôi lên.

Công hai mươi tuổi nhìn ống kính cười khúc khích.

Thụ tìm bút, gạch xóa chồng chất lên từ “thông minh” cạnh bức ảnh, sau đó dùng sức viết hai chữ kế bên: Kề ngu.

Bên cạnh bức ảnh còn có rất nhiều giới thiệu khác, tỷ như dũng cảm, nghiêm túc, nỗ lực.

Phía dưới là ít tài liệu cá nhân, quen dùng vũ khí gì, mã số lúc đi lính là số mấy, thích ăn gì, thích màu gì, rất giống một cuốn notebook của fanboy hâm mộ mình tình, viết đầy sinh hoạt lý lịch và thành tựu của thần tượng.

Những thứ này đều là anh từng chút từng chút một tích lũy thu thập qua bao ngày tháng.

Từ khi biết mình có một lính gác với độ xứng đôi độ siêu cao, tâm tình anh vừa mong đợi vừa hiếu kỳ. Tâm tư dần đường tinh tế hơn lính gác nhiều, thụ vừa tới đến tinh cầu thủ đô thì nghe tin đối phương chạy mất, còn tưởng đối phương ghét bỏ anh là người câm.

Sau đó mới biết công bị người trong nhà ép làm xứng đôi, làm xong thì bỏ chạy đuổi theo giấc mơ.

Nhưng là độ xứng đôi 80%, ai mà cự tuyệt được, con số này nói trắng ra cho cậu biết, đối phương chính là người mà số mệnh đã an bài cho cậu.

Đó là độ xứng đôi chưa kết hợp, vậy kết hợp rồi thì còn cao hơn nữa.

Tương đương với một cậu khác tồn tại trên thế giới, một cậu khác bổ sung lại độc lập với cậu, các cậu mở rộng cửa lòng và đại não vô điều kiện với đối phương, dùng chung mọi thứ, không giữ lại chút nào.

Thụ khẩn cấp muốn biết đối phương.

Khi đó công mới tốt nghiệp từ trường quân đội, trong trường học lưu lại rất nhiều kỷ lục của hấn. Thụ chuyển tới trường học hấn học, nghe nhóm em trai em gái cùng khóa Cốc Nam Phong luyện huyền không ngốt nói tin tức thật thật giả giả, mới biết người cùng mình qua một đời có bao nhiêu ưu tú.

Năm hai đại học hấn đạt được kỷ lục trong huấn luyện thực chiến của trường học, năm ba hấn được tham quân chấp hành nhiệm vụ, hấn vừa vào trường liền đoạt liên tục cúp vô địch của học viện. Dựa vào hai ba lời này, thụ từng chút từng chút mà ghi xuống, viết lên sổ.

Lâu dần, phẳng phất như tham dự vào đời đối phương. Nhưng kỳ thực cũng không hoàn chỉnh, vẫn thiếu mấy chỗ.

Mọi người nói hấn cơ trí, không ai nói hấn ngu ngốc; nói hấn dũng cảm, không ai nói hấn xung động, nên khi ở chung với người thật thì phát hiện toàn bộ đều không đúng. Đối phương cũng không thành thực thật trọng, cũng không tinh thông mưu tính, không phải không gì không làm được, cũng không có khí khái anh hùng.

Là một lính gác bình thường đến không thể bình thường hơn.

Có thật nhiều khuyết điểm, có rất nhiều tật xấu, tính cách rất tồi tệ.

Thế nhưng năng lực vượt trội, bảo vệ mình, còn chạy tới thừa nhận sai lầm, nói muốn một lần nữa nhận thức mình.

Ngồi trước bàn, thụ cầm cuốn sổ mới, mở ra viết.

...

20 tháng 5, trời trong.

Anh đến quân đoàn Độc Lập, nói với mình khi đó anh không nhận ra mình, những câu nói kia đều là vô tâm, anh nói xin lỗi, còn khen mình rất ưu tú.

Nhưng mình vẫn còn tức giận, nên lúc đi chưa trả lời anh vấn đề kia.

Cũng may đã lấy cuốn sổ ra trước khi nó bị thiêu sạch, bức ảnh cũng dán lên rồi, đốt rụi tiếc lắm đó.

(Đêm nay, lúc anh gọi tên mình thiệt ngu.)

...

21 tháng 5, trời trong.

Lúc ăn sáng, anh đi ngang qua bàn mình lén lút đưa một quả kiwi cho mình.

Sau đó, anh tham gia thi đấu trong đoàn huấn luyện, đứng thứ hai, phần thưởng là buổi trưa có thêm một miếng đùi gà.

Kể giờ nghỉ trưa là hoạt động tự do, mình thấy anh cùng mọi người bước vào phòng mô phỏng chiến lược, mình muốn xem, nhưng buổi chiều phải viết báo cáo nhiệm vụ bên tiền tuyến.

Lúc ăn tối không thấy anh, có lẽ vẫn còn ở phòng mô phỏng.

(Thịt quả kiwi là màu hồng, Phúc Phúc rất thích ăn.)

...

22 tháng 5, trời trong.

Hôm nay anh cho mình một trái táo, táo hơi chua, Phúc Phúc không ăn, mình ăn.

Cả ngày hôm nay mình phải báo cáo cho trưởng quan Từ, đến tối tới nhà ăn thì không còn cơm.

Anh chờ mình dưới ký túc xá, nghe mình chưa ăn cơm, liền đưa cho mình một bọc bánh bao.

Anh hỏi mình hôm nay có mệt không, mình nói không mệt

Lúc anh đi đường như tâm tình rất tốt, mai phải hỏi tổ lính gác bên kia một chút xem có phải đã xảy ra chuyện gì không.

23 tháng 5, trời trong.

Hôm nay là thứ tư, ngày cố định huấn luyện thực chiến của lính gác, trời chưa sáng họ đã rời khỏi căn cứ.

Chạng vạng, họ trở về, người nào người nấy đều rất mệt, tình huống báo sự tử của anh thoát nhìn có chút không xong.

Mình không biết anh có muốn để mình khai thông không, nên để cô nhóc học trò Anna của mình thay.

Trời tối, anh tới dưới lầu ký túc xá, Phúc Phúc thấy anh, lúc Phúc Phúc bay về thì mang theo một trái chuối.

Còn thêm một tờ giấy, trên đó viết “Lần sau có thể hẹn cậu khai thông cho tôi không?”, mình đồng ý.

(Chữ anh xấu lắm, không dễ nhìn chút nào.)

...

24 tháng 5, trời âm u.

Hôm nay thiệt bụng, tâm tình Phúc Phúc không tốt, từ sớm đã bay ra ngoài vẫn chưa trở về.

Hôm nay, khi đang giúp Ước Hàn khai thông, Ước Hàn hỏi mình có biết Cốc Nam Phong không.

Mình không biết nói thế nào.

Buổi tối Phúc Phúc trở về, nó ăn nhiều lắm, bụng căng tròn thiệt dọa người, mình đọc ký ức của Phúc Phúc, là anh nuốt nó cả trái dừa hấu.

Mai là thứ sáu, ngày đoàn kết tác chiến của quân doanh, khi thấy anh phải nói cho anh biết không thể nuốt cho Phúc Phúc ăn như thế.

(Rất khẩn trương, anh sẽ chọn mình làm người hợp tác ư.)

...

25 tháng 5, trời trong, anh rất lợi hại!

Vậy mà anh đạt được kỷ lục vượt qua chiến đấu mô phỏng ở tỉnh cầu Gugu.

Cấp S!

Diễm đánh giá đưa ra, tất cả mọi người rất kinh ngạc.

Mình cũng vậy! Tên mình và anh cùng nhau được lưu lại trên bảng danh sách! Mình chụp ảnh lưu niệm, thứ bảy sẽ đi đóng dấu.

Anh vừa đến đã chọn mình làm người hợp tác, anh còn nói lần trước hợp tác với mình rất tốt! Anh bước ra khỏi phòng mô phỏng thì nói cảm ơn với mình, còn khen mình rất lợi hại, nhờ có mình mới đạt được kỷ lục như thế.

Rất vui.

Nhưng anh vẫn lợi hại hơn.

Phán đoán quá chuẩn, may mà xúc tu tinh thần của mình có thể đuổi kịp tiết tấu của anh, nhưng không thể giúp anh phán đoán được.

(viết bằng bút đỏ) Bộ cục chiến lược chưa ổn mấy, mình phải tăng cường huấn luyện trong phương diện này mới được. (viết bằng bút đỏ).

Hôm nay là cam mật, rất ngọt, mình và Phúc Phúc mỗi người ăn một trái.

Anh nói chuyện không giống như trước đây, nhưng cũng không nói nhiều như trước nữa.

Hôm nay, khi chiến đấu mô phỏng, anh rất rất soái (anh mặc đồng phục tác chiến của quân đoàn Độc Lập rất đẹp mắt), còn nữa: tuy anh không giống như tưởng tượng của mình nhưng mình vẫn muốn làm dẫn đường của riêng anh.

Hết chương 4.

5. Chương 5

Thụ đã khôi phục trạng thái fanboy lần nữa, mà công thì đầu óc mơ hồ.

Thái độ thụ với hắc đường như không thay đổi gì, cũng nhìn không ra còn tức giận hay không vui.

Thế nhưng công không dám tùy tiện tới hỏi, dù sao lúc trước đã lưu lại ấn tượng quá kém với thụ, nên muốn làm chút chuyện kiếm thêm độ thiện cảm, mỗi ngày tìm thức ăn đưa trái cây, đưa xong thì muốn hẹn lại không dám hẹn.

Không hề có bộ dáng đùa giỡn lưu manh như lúc trước.

Hôm nay, công đi ngang qua phòng chiếu ảnh, trở mắt nhìn thụ bước nhẹ nhàng vội vã bước xuống lầu, lúc thấy mình thì bỗng thu liễm lại, biểu tình cũng không vui vẻ như vừa nãy.

Trong nháy mắt, công kinh sợ, nghĩ: Tiêu rồi, cậu ấy không muốn gặp mình.

Hắn không biết đáng vẽ tao nhã kia của thụ, chính là cố gắng bảo trì dáng vẻ trấn định của một fanboy khi nhìn thấy thần tượng.

Báo sư tử ngoạ đầu nhìn thụ, đầu cọ tay thụ.

Thụ mới giơ tay lên, công liền vội lùi báo sư tử đang muốn bỏ nhào lên người thụ lại.

Hai người một sư ngày ngốc đứng trước cửa nhìn nhau.

Công mở miệng trước: Chào buổi sáng, cậu đến phòng làm việc trên lầu à?

Thụ gật đầu, vô thức xiết chặt phong thư trong tay.

Công nhìn biểu tình và động tác nhỏ bé của đối phương, cho là đối phương không muốn gặp mình, liền nói: Cậu bạn à, vậy tôi đi trước.

Bên này, tâm tình áp ủ của thụ mới vừa kết thúc, chuẩn bị hỏi công hôm nay có an bài gì không thì người đã đi mất.

Buổi trưa ăn cơm, công tiện đường đi qua bàn thụ, kín đáo đưa cho anh hai trái đào, đào mật da mỏng nước nhiều, ngửi thôi đã chảy nước miếng rồi.

Công thấy thụ muốn nói lại thôi, hỏi: Không ăn đào hả?

Thụ vội vã xua tay, chuẩn bị dùng thủ ngữ.

Công nói: Dùng khẩu hình đi, tôi hiểu mà.

Thụ: Muốn ăn cùng không?

Công quay đầu lại liếc nhìn mấy tên lính gác huấn luyện chung với mình hồi sáng. Công sợ đám lính gác kia thấy họ ăn chung rồi ồn ào. Cũng tại hấn nghĩ nhiều quá, mỗi ngày hấn đưa trái cây cho anh, chỉ có kẻ ngu mới không thấy gian tình của hai người họ.

Cử chỉ này đã chiêu cáo thiên hạ là hấn đang theo đuổi trung úy Kiều của quân đoàn Độc Lập.

Thụ còn nói: Anh cứ giải thích với họ đi, tôi ăn xong rồi.

Công: Ah, vậy gặp sau ha.

Công quay về ngồi chung với nhóm lính gác ăn cơm, nín nhịn nửa ngày, hỏi một người trong đám lính gác: Vừa rồi trung úy Kiều mời tao ăn...

Lính gác: yoooooooo.

Công: Không phải, cậu ấy ăn xong rồi, còn mời tao ăn cơm làm gì?

Lính gác:... Mày đúng là dựa vào bản lĩnh độc thân...

Bản lĩnh độc thân: có lẽ là không hiểu tâm tư người mình theo đuổi. Mình tìm nhưng đọc không hiểu.

Bị mắng dựa vào bản lĩnh độc thân, công như sờ sờ được chút phương pháp. Lúc ăn tối, công sớm bụng khay thức ăn, chờ thụ đến liền chạy tới ngồi đối diện thụ.

Công: Cùng ăn không?

Thấy biểu tình thụ rất vui vẻ, lúc này công mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai người ăn cơm như trộm, rất yên tĩnh, chỉ nghe tiếng chạm của muống đũa với khay thức ăn.

Cơm nước xong, công nhìn khay nhịn cả nửa ngày, cuối cùng ghen ra một câu: Đào mật ăn ngon không?

Thụ: Ăn ngon.

Công không biết nói gì nữa, hấn luôn mất bình tĩnh khi gặp thụ, muốn trò chuyện với thụ, nhưng hấn còn nhớ mình có tật xấu là miệng khiếm, chọn chọn lựa lựa kiểm kiểm cũng không biết nói gì mới không đập mìn. Hấn không biết nói sao để có cuộc trò chuyện bình thường.

Nghĩ tới nghĩ lui, công hỏi: Cậu thích trái nào nhất?

Thụ: Gì cũng thích, chỉ cần không chua, chua thì Phúc Phúc không thích ăn.

Công: Được được được.

Sau đó thì yên tĩnh.

Công lại hỏi: Cơm nước xong xuôi, cậu có đi huấn luyện không?

Thụ: Không đi, anh đi?

Công: Tôi chỉ hỏi một chút.

Thụ thấy biểu tình vội vã muốn đi của công, không nói nữa.

Kỳ thực công rất chi căng thẳng nhìn chằm chằm khay thức ăn trên bàn, thụ nói ngắn gọn nên hẳn không thể làm gì khác hơn là nhặt nhèo hỏi: Cậu ăn no chưa?

Thụ dọn dẹp khay thức ăn: Ừ, trở về thôi.

Công trở về ký túc xá vào buổi tối, vọt đi tắm rồi tựa trên giường, trong tay cầm sách mô hình máy bay chiến đấu, nhìn hồi lâu không nhìn ra một chữ. Hắn gõ gõ ván giường, hỏi lính gác giường trên: Mày giúp tao phân tích chút đi?

Lính gác: Mô hình máy bay?

Công: Không phải, tao nói... Thôi... Ai...

Nét mặt buồn chết người.

Lính gác không nhìn nổi: Mày muốn gì thì nói thẳng đi, bày cái mặt thúi đó cho ai coi.

Câu này đã cảnh tỉnh công, hắn ném sách qua một bên, khoác lên áo dài tay liền ra ngoài, lúc đi còn quay lại bỏ trái xoài trên bàn vào túi.

Hắn chạy đến dưới khu ký túc xá của thụ, huýt sáo hai tiếng, dơi nhỏ đập cánh bay tới, mập hơn một vòng so với lúc ở tiền tuyến.

Khi đi công không mang giấy, kín đáo nhét xoài cho bé dơi nói: Làm ơn đi, ăn xong trái xoài to này thì mi giúp tao kêu Tư Du xuống được không, tao có lời muốn nói với cậu ấy, mai mang cho mi quả dâu tây ha.

Móng dơi nhỏ nắm ngón út của công trên không đung đưa hai lần, biểu thị ngóe tay đồng ý mới không nhanh không chậm bay đi.

Công đợi một hồi, thụ đi xuống.

Công hồi hộp nói lộn xà ngẫu: Ngày mai phòng mô phỏng tới lượt tôi, cậu tới không?

Thụ: Tới.

Công: Vậy sáng mai tôi tới tìm cậu.

Thụ: Ừ.

Xong, hai người lại mắt to trừng mắt nhỏ.

Thụ: Anh còn muốn nói gì không?

Công: Ah. Không, tôi nói xong rồi, cậu về nghỉ ngơi sớm chút đi.

Thụ:... Anh chỉ muốn nói cái này?

Công: A? Ách. Ờ, là cái này.

Công thấy biểu tình thụ không mấy vui nhưng cũng không thất vọng, tóm lại là có chút là lạ mà không nói được lạ chỗ nào. Hắn cũng không biết giờ phải làm sao, nếu đặt ở trước đây thì hẳn nhất định phải trêu chọc nói gì mà cậu không thể về vì phải đợi tôi hôn cậu các loại.

Nhưng bây giờ nào dám.

Hắn đứng gốc cây, báo sư tử bên cạnh nhìn không nổi, đẩy đẩy đùi công.

Lúc này công như mới tỉnh mộng mà bồi thêm một câu: Ngủ ngon, chúc cậu mơ đẹp.

Thụ: ...

Trên đường quay về công còn tổng kết kinh nghiệm, trong lòng nhớ kỹ nay nói ngủ ngon với chúc cậu mơ đẹp, sáng mai gặp nhau thì phải hỏi chút xem có ngủ ngon không.

Tranh thủ khiến người có loại cảm giác lúc nào cũng được quan tâm.

Rất nghiêm túc mà học cách nói chuyện.

Sáng hôm sau công hỏi đúng như vậy. Thụ nói gì đó, rồi nói ngủ ngon. Công liền nói ngủ ngon thì tốt, ngủ ngon, cả người không mệt mỏi. Cả đoạn đối thoại mười phần hết như lãnh đạo thăm hỏi quần chúng.

Công nói cũng không nhả ra câu nào tốt đẹp, nên hấn dứt khoát không nói, dọc đường tới phòng mô phỏng tác chiến đều giữ yên lặng.

Thời gian xếp hàng phòng mô phỏng tác chiến khá lâu, khi hai người bước vào cảnh tượng thiết lập, công thấy trạng thái thụ không ổn lắm.

Công liền hỏi: Cậu không thoải mái ư?

Thụ: Không sao, bắt đầu đi.

Công: Cậu không thoải mái thì về nghỉ đi, hôm nay vốn là ngày nghỉ mà tôi còn kéo cậu tới, tôi đưa cậu về.

Thụ: Tôi không sao mà.

Công: Thật à, một mình tôi huấn luyện cũng được, quãng thời gian trước cậu tới tiền tuyến cũng mệt rồi nên nghỉ nhiều một chút, tôi đóng dựng cụ mô phỏng lại.

Ngừng dựng cụ mô phỏng, thu dọn đồ đạc liền chuẩn bị mang thụ rời khỏi, động tác quyết đoán mau lẹ, thụ đứng bên cạnh nhìn, trong lòng thấy khó chịu đủ loại. Anh mở cửa phòng mô phỏng, đứng đó thông qua tinh thần lực hỏi đối phương: Anh không muốn ở chung với tôi sao?

Công bối rối: A?

Thụ: Không ai nói độ xứng đôi cao nhất định phải kết hợp, nếu anh không muốn thì tôi sẽ xin bỏ xứng đôi, tôi biết anh không thích an bài của người trong nhà, bên phía nhà anh tôi sẽ giúp anh giải thích.

Công đứng ngốc tại chỗ: Tôi không để cậu làm thế.

Thụ: Là tôi tự nguyện, cứ thế đi.

Công bị một tràng combo tấn công đánh đến choáng váng, hấn không biết mình đã làm sai điều gì mà khiến mọi chuyện biến thành bộ dáng này, hấn bắt đầu hồi tưởng chuyện phát sinh mấy ngày nay, nghĩ nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra chuyện gì.

Công nhìn thụ, lấp ba lấp bắp: Tôi thấy được, cậu không muốn.

Báo sư tử của công nằm dài trên mặt đất, mắt to vô tội đáng thương nhìn thụ, mở mồm kêu meo meo với thụ.

Thụ thấy tinh thần thể công như vậy càng khổ sở, anh nghĩ độ xứng đôi tinh thần lực cao thế vẫn không được, tinh thần thể thích mình nhưng hấn không thích sao? E rằng hết như công lúc trước nói mình không phải là loại hấn thích.

Thụ nói: Tôi không biết vì sao anh không muốn dấu hiệu với tôi, anh còn không thích, tôi nghĩ không bằng

Bị hôn.

Đó là ý nghĩ đầu tiên trong đầu thụ.

Công hôn anh xong thì buông ra, hấn thấp thỏm nhìn thụ: Dấu hiệu như thế này sao?

Thụ hoảng loạn đến mức tinh thần thể là dơi nhỏ đều thả ra: À, đúng vậy.

Hai người hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết làm sao mở miệng. Thụ không chịu nổi nói trước: Chúng ta đi huấn luyện đi.

Công cũng căng thẳng: Được được được.

Hai người duy trì độ hiểu ngầm cao trong phòng mô phỏng tác chiến hết một ngày, buổi tối công đưa thụ về ký túc xá, thần xui quỷ khiến nói một câu: Không trao đổi nước miếng thì cũng coi là dấu hiệu tinh thần sao?

Nụ hôn kia quá mau, cơ hồ là chuyện trong nháy mắt.

Thụ: Không, không phải!

Công cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Thụ: Muốn... Hôn lại không?

Công lộ vẻ do dự, thấy biểu tình thụ không đúng thì nhanh chóng giải thích: Không phải tôi không muốn! Tôi đương nhiên muốn! Nhưng...

Hắn gãi đầu: Tôi thấy tôi không xứng với cậu, chị tôi nói những năm này cậu vẫn luôn cố gắng, tôi...

Thụ yên yên tĩnh tĩnh mà nhìn hắn.

Công bỗng nhiên hết khản trương, hắn nói: Tôi nghĩ chuyện cậu làm được, tôi cũng làm được, tôi muốn nghĩ cố gắng biến thành người đáng để cậu thích, là muốn xứng với cậu, không phụ tâm ý của cậu.

Lính gác không có suy nghĩ lãng mạn như dẫn đường, thế nhưng lính gác nào biết rõ đối phương là người định mệnh của mình còn muốn đẩy ra ngoài.

Huống hồ đối phương còn cố gắng tiếp cận mình như thế.

Ngẫm lại liền thấy sợ không biết thế nào cho phải, vừa sợ mình gây sai lầm khiến đối phương không vui, lại sợ nếu không làm gì thì sẽ khiến đối phương hiểu lầm là không thích.

Kỳ thực thích một người là một khái niệm rất mơ hồ.

Khuôn mặt đẹp, lúc cười lộ lên đặc biệt động lòng, tính cách ôn nhu, thành tích ưu tú, ở chung mỗi ngày có thể bị cảm động, đối xử với mọi người đều theo cảm tính, còn chỉ gặp gỡ một lần đã chớp mắt quyết định đem vị trí ngay đầu quả tim cho hắn.

Mỗi lần nghĩ đến hắn trong lòng đều sẽ vừa mềm vừa căng, cổ họng hơi chua xót, không biết làm thế nào cho phải, hận không thể ngày ngày đều thấy đối phương.

Như hoa nở mai sau, như cá nhảy dưới hồ, lại càng giống ánh mặt trời rải khắp thế giới phá tan toàn bộ màn đêm trời đất, khát vọng kêu gào, rồi nhìn ôn nhu chăm chú đối phương hóa thành gió mát mưa phùn, quay đầu chỉ còn lại đám mây tình yêu mềm mại ngọt ngào.

Hết như tâm tình Kiều Tư Du lúc này.

Mắt anh sáng lên: Anh cúi đầu thấp xuống một chút.

Đối phương làm theo.

Kiều Tư Du đặt tay lên vai đối phương, hôn lên.

Anh kích động, hơi run rẩy, mà rất mau đã bị đối phương ôm eo cố định vào trong ngực, môi lưỡi bị đối phương cường thế cướp đoạt sạch sẽ, đầu lưỡi bị mút vào ngửa ngáy, anh sắp thở không nổi, hơi thở gấp gáp, hai tay từ vai trượt đến trước ngực đối phương.

Mấy ý thức trong đầu phát ra tiếng chuông gió dễ nghe.

Mấy ý thức sau khi dấu hiệu tinh thần có hơi phấn khởi, Cốc Nam Phong ôm cơ thể anh bắt đầu nóng lên, cố gắng không hồi tưởng xúc cảm môi lưỡi của đối phương.

Kiều Tư Du cũng ôn nhu ôm hắn.

“Tối qua... Tôi nên hôn cậu mới phải.” Cốc Nam Phong bỗng nhiên nhớ tới cảnh báo sư tử đầy đầy hắn.

Kiều Tư Du gật gật đầu.

Giọng Cốc Nam Phong có chút buồn bực: “Tôi quá ngu.”

Kiều Tư Du nghĩ thầm : Đúng đó, đúng là quá ngu luân.

6. Chương 6

Hôm sau, kẻ ngu là công bị dơi nhỏ đuổi theo đánh đầu.

Hết cách rồi, là do hắn quên mất lời hứa dẫu tây. Cuối cùng dưới sự tấn công liên hợp của báo sư tử và dơi nhỏ thở phì phò, công không thể làm gì khác hơn là bỏ cả trái dưa Hami bồi tội.

Ăn xong dưa Hami, bụng bé dơi lớn dọa người, ngồi phịch bất động trên bàn.

Lúc này công hoảng rồi.

Ban đầu hắn muốn dứt thuốc tiêu thực, mà sợ dơi nhỏ không thể ăn thuốc bậy, nên xoa xoa bụng, nhưng dơi nhỏ không thoả mái mà hừ hừ.

Công với báo sư tử bó tay luống cuống ngồi bên chăm sóc dơi nhỏ mập như trái bóng trên bàn, cuối cùng vẫn mang theo dơi tìm thụ.

Giờ đang là giờ nghỉ ngơi sau bữa cơm chiều, công đứng giữa nhóm dẫn đường xăm soi mà chột dạ nâng dơi nhỏ mập mập.

Thụ đi từ trên lầu xuống thấy màn này không nói nổi.

Công: Nó thoát nhìn rất khó chịu, cần tìm bác sỹ thú y xem không?

Thụ: Không có chuyện gì đâu, chỉ ăn quá nhiều thôi, ngủ một giấc là tốt rồi.

Dơi nhỏ bị thụ thu vào mây ý thức, sau khi nhìn thấy ký ức thì thụ không biết làm sao: Không thể ăn nhiều thế nữa.

Công hắng giọng một cái: Lần sau tôi sẽ chú ý, bảo đảm sẽ không.

Thụ: Cũng không cần nghiêm túc như vậy.

Công cười: Được được được, tôi chỉ nói chút thôi, cậu là lãnh đạo của tôi mà.

Mọi người xung quanh đều nhìn hai người họ, ánh mắt đều là —— chào ôi, liếc mắt đưa tình giữa chốn công cộng.

Khứu giác của nhóm dẫn đường không nhạy cảm bằng linh giác, thế nhưng hai người đều thuộc hàng cao cấp lại có độ xúng dỗi tinh thần cao, sau khi kết hợp tinh thần thì sóng tinh thần sẽ nổi liền với nhau, ai ở đây cũng đều nhận ra.

Hai người bị nhìn đều thấy không tốt lắm, sau khi kết hợp tinh thần thì chỉ cần liếc cái là biết rõ ý đồ đối phương, cùng nhau chạy đến phòng huấn luyện.

Công vào phòng huấn luyện chỉnh hình thức thành hình thức đối chiến vũ khí, thụ phối hợp chọn vũ khí với hắn. Báo sư tử được thả ra bên cạnh nóng bỏng mà cọ quanh thụ, cọ cọ xong thì liếm.

Công vội vàng kéo nó về, trong lòng mắng tên này không biết xấu hổ ngay cả chủ mình còn không thèm liếm vài cái, vậy mà lại giành với chủ, mi muốn ăn thịt không đây.

Thụ: Tôi nghe được.

Công: ...

Thụ: Lần trước kết hợp tinh thần, anh không nghe được lòng tôi nói là vì tôi cắt đứt cộng tình.

Vừa nghĩ tới hành vi trước đây của mình, thì công lúng túng vạ phần: Khụ.

Thụ nhìn chăm chăm mèo bự bên chân hắn hỏi: Đôi mắt tôi rất nhỏ à?

Quả nhiên công có loại cảm giác nâng đá đập chân mình, nhanh chóng nói: Không nhỏ, không nhỏ.

Thụ: Anh chột dạ.

Công hoảng rồi: Cậu đừng đọc tâm tình tôi nữa, lòng tôi hư lắm bởi vì trước đây tôi quá khốn kiếp, cậu đừng nghĩ nhiều.

Thụ: Ừm.

Công: Ai, cậu đừng đoán mò mà, không phải cậu không biết trước đó tôi chỉ chọc thôi, khi ấy tôi không nghĩ nhiều đến thế, miệng tôi khiếm tôi biết.

Thụ sâu kín nói: Anh còn nói tôi là người căm nữa.

Bây giờ công hận không thể quay lại quá khứ mà đánh chết mình, thẳng thắn nói: Cậu cứ đánh tôi đi.

Thụ đánh thật.

Chỉ vỗ nhẹ đầu công.

Công:...

Thụ: Đánh rồi, về sau không cho nói.

Đây sao gọi là đánh, rõ ràng là ve vãn nũng nịu.

Công ngu thiệt nhưng lúc này trong lòng nào ngu nổi.

Hắn cầm tay đối phương, nghiêng đầu hôn lên, dấp dấp đối phương vừa ngoan vừa đáng yêu để mặc hắn làm, hắn sao chịu được, càng hôn càng sâu, trong hơi thở ngửi thấy mùi trên người đối phương, thời gian như ngừng lại.

Sau khi dấu hiệu tinh thần, độ dung hợp tinh thần của hai người sẽ càng cao hơn nữa, mỗi lần tiếp xúc lặp lại dấu hiệu, tự nhiên sẽ dễ dàng ngửi được tin tức tổ đối phương.

Đầu công toàn nghĩ đã thu tay rồi thì không thể tiếp tục nữa, nhưng tay không giữ được, cứ ôm người vào ngực không nỡ buông ra.

Thụ bị hôn, mặt đỏ tim đập: Anh...

Mặt công chôn bên gáy anh: Cậu để tôi từ từ tới đi.

Thời cơ không đúng giờ giấc không đúng, lần này hắn phải quý trọng đối phương mãi mãi tôn trọng đối phương.

Thụ: Ừm, kỳ thực lúc trước tôi nói anh là cây tầm...

Dưới thân công cứng sắp nổ tung: Được rồi, cậu đừng nói nữa, cậu tha tôi đi, tôi sai rồi, không phải sao.

Thụ thấy công nằm nhoài trên vai anh vừa ử rữ vừa cam chịu, vỗ vỗ lưng hắn, xúc tu tinh thần ôn nhu với vào mây ý thức đối phương để khai thông.

Cả người công thoải mái không nỡ rời khỏi anh, anh đọc được khi xúc tu tinh thần bám vào mây ý thức, cơ thể cứng lại.

Mây ý thức của thụ thiếu chút nữa giữ không vững mà mở ra.

Công ôm thụ, cắn răng nói: Đợi một chút, đợi một chút.

Lần đợi này ròng rã nửa năm.

Toàn bộ người trong quân đều biết tên lính gác mới tới kia đã lừa trung úy Kiều chạy, kết hợp tinh thần nửa năm còn chưa có kết quả hay ho nào cả.

Hai người cùng làm nhiệm vụ mấy lần, mà chỉ dừng ở mức nắm nắm tay hôn hôn môi.

Ngay cả cấp trên trong quân đoàn cũng tới hỏi thụ tình huống thế nào rồi, về mặt đó tựa hồ là nếu công định đùa giỡn anh, vậy thì sẽ đẩy công ra ngoài để đám người kia mãn nguyện.

Thụ cũng nghĩ không thông, mỗi lần công đều nói đợi chút, cụ thể đợi gì thì anh không nói rõ. Ngược lại, trong khoảng thời gian này, công như uống máu gà, chấp hành nhiệm vụ khắp nơi, cả người dốc hết sức như muốn làm chuyện lớn.

Sau khi kết hợp tinh thần thì thụ có thể cưỡng ép tìm kiếm tư duy ý thức của công, nhưng anh không làm.

Đợi thì đợi, dù sao đã đợi lâu như thế, chẳng lẽ không đợi được trong chốc lát.

Ngày nọ, thụ chuyển ký túc xá, nhờ công đến giúp.

Thụ đã sớm giấu notebook với nhật ký thật kỹ, chỉ là không ngăn được đồng đội dơi bán chủ. Nó lật tung khắp nơi kéo cuốn notebook ra, còn lặng lẽ để trước mặt công.

Cái dáng trộm cắp kia công nhìn không nổi.

Công chỉ nhìn trang đầu tiên thì hiểu hết. Nhưng hắn không xem nữa, nhét về chỗ cũ, tiếp tục giúp thụ chuyển ký túc xá.

Chuyển tới ký túc xá mới, công ngồi trong ký túc xá của thụ bỏ thành long thành hai nửa, một nửa cắt đại vài nhát đưa cho dơi nhỏ, nửa còn lại cắt gọn gàng đưa cho thụ.

Công: Ăn ngon không?

Dơi nhỏ bên cạnh loạt xoạt loạt xoạt ăn từng chút, hắn không hề đếm xỉa nó. Công hỏi là hỏi thụ.

Thụ gật gật đầu.

Công: Cậu có làm gì vào ngày mốt không?

Thụ lắc đầu: Không có.

Công: Vậy ngày mốt chúng ta cùng ra ngoài một chuyến được không? Tôi muốn mang cậu đến một nơi.

Thụ không hỏi tiếp, chỉ đồng ý.

Hôm đó, hai người cùng nhau ra ngoài, tạm rời đội ngũ, mặt công nghiêm túc mang theo thụ lên xe đã đón sẵn.

Thụ thấy công căng thẳng, muốn động viên tâm tình công nên hỏi: Muốn đi nơi nào thế?

Công khấn trương, chân bắt đầu run: Đến đó rồi biết.

Chờ đến nơi, thụ mới biết công dẫn anh đến nhà hắn. Cha mẹ với chị công tựa hồ biết họ sẽ đến, đều ở nhà hoan nghênh họ.

Công đường hoàng ra dáng giới thiệu lẫn nhau. Giới thiệu xong, mọi người quay quần bên bàn ăn cơm.

Trên bàn cơm thụ cảm thấy bầu không khí có chút không đúng, nhưng không đúng chỗ nào thì anh không nói rõ được, mãi đến tận khi chiếc bánh ngọt được cắt ra, thấy hộp nhãn trên đĩa thì anh mới hiểu.

Lúc này công đã quỳ một gối cạnh anh.

Mặt thụ hết hoảng, nhìn người cạnh mình, người nhà công đều mỉm cười đáp lại anh.

Cốc Nam Phong quỳ xuống, hắng giọng bắt đầu nói: “Lúc trước anh nói đợi, là muốn bắt được lính gác cao cấp nhất trong quân đoàn, em ưu tú như vậy, anh nghĩ chỉ có thành tích mới xứng đáng có được em. Anh đã nhắm tính điểm mình tích trong khoảng thời gian này, cách đâu bằng chỉ thiếu một điểm, nhưng cũng không xê xích gì nhiều, đợi lấy được là có thể cử hành hôn lễ.”

Khi hắn nói chuyện nghiêm túc thì rất nghiêm túc, sánh với lúc báo cáo công tác.

Kiều Tư Du biết hắn quá hồi hộp, lúc hắn báo cáo cũng chẳng phải thế bởi thỉnh thoảng không nhịn được mà mở miệng khiếm, nên giáo huấn.

Kiều Tư Du cũng rất hồi hộp, hôm nay đối phương ăn mặc vô cùng khôi ngô tuấn tú, hắn là đã chuẩn bị sẵn, nhưng anh không nhận ra tâm tư đối phương. Hôm nay lúc ra ngoài chỉ mặc quần áo thường ngày, so với cả nhà Cốc Nam Phong đoan chính nghiêm cẩn, thì anh mặc rất tùy ý.

Điều Kiều Tư Du nghĩ thầm rất nhanh đã bị đối phương tiếp thu, Cốc Nam Phong vội vàng kéo tay anh nói: “Hôm nay dẫn em tới gặp cha mẹ anh, đây là việc lúc trước anh vẫn muốn làm. Không cho em biết, là vì anh muốn tạo bất ngờ cho em.”

“Anh vẫn luôn tự trách, nếu không phải khi ấy nông cuồng, có phải lúc chúng ta gặp nhau hẳn sẽ không hỏng bét như trước đây.”

“Anh nghĩ em trả giá nhiều cho anh thế, nên anh cố gắng bù đắp lại, thế nhưng lần trước khi thấy nhật ký của em, anh mới biết mình nghĩ rất đơn giản, so với em, anh còn kém rất xa, anh...”

Có thể, phần tình cảm này, hẳn cố cả đời cũng không đuổi kịp. Nghĩ tới đây Cốc Nam Phong thấy hơi khổ sở.

Không phải khổ cho mình, mà là khổ thay đổi phương, không ai biết sáu năm kia.

Tâm tình hẳn tới quá mãnh liệt, Kiều Tư Du nhận ra được. Nhất thời không biết giải thích thế nào mới tốt, đó là quyết định của mình, chưa từng cảm thấy ủy khuất bao giờ, đều do mình cam tâm tình nguyện.

Dời nhỏ nằm nhoài trên lưng Cốc Nam Phong, ôn nhu ôm hẳn. Cốc Nam Phong lấy nhẩn ra, tay rất run, nói: “Kiều Kiều, em không có người nhà, anh sẽ làm người nhà của em. Em không thể nói, anh sẽ thành tiếng nói của em. Từ nay về sau không cần biết ở đâu, anh sẽ luôn bên em.”

Hắn ngẩng đầu lên, trong mắt toàn là kiên định và chấp nhất.

“Đời người chẳng dài, em đuổi theo anh sáu năm, nên nghỉ ngơi chút đi, quãng đường còn lại đến lượt anh, anh dẫn em đi, chúng ta đi chậm một chút.”

“Có được không?”

7. Chương 7: Phiên Ngoại: Tân Hôn

Cốc Nam Phong chuẩn bị một phần lễ vật kết hôn.

Hai cuốn notebook, cuốn đầu là dựa theo cuốn bị Kiều Tư Du đốt hỏng làm ra, trong ấy trích dẫn một phần nội dung, viết từng chữ nắn nót, nhưng chữ không đẹp như Kiều Tư Du, viết không ra cảnh đẹp ý vui như đối phương. Cốc Nam Phong không thể làm gì khác hơn là đầu cơ trục lợi, dán lên một ít ảnh chụp hồi còn đi học của mình, cũng coi như nội dung phong phú.

Kỳ thực nếu không phải Kiều Tư Du nhớ kỹ, chính hẳn còn quên mất mình từng lãnh bằng khen này nọ. Dù sao từ nhỏ đến lớn bằng khen hẳn nhận rất nhiều, không nhớ được.

Một cuốn khác liên quan với Kiều Tư Du, hẳn học theo cách viết fanboy của Kiều Tư Du, tự viết những thông tin tư liệu liên quan đến đối phương mà hẳn tìm được. Cốc Nam Phong đang chuẩn bị cho tới ngày hôm ấy, đầu tiên là tặng lễ vật, sau đó ngồi với Kiều Tư Du dưới trăng, thuận đó...

Kết quả hiện thực khiến hẳn không biết làm sao.

Tửu lượng Kiều Tư Du không tốt, uống mới hai ly đã gục trên giường. Trang điểm và kiểu tóc chưa tháo ra, tựa vào đầu giường nhỏ giọng ngáy, Phúc Phúc núp trong ngực anh cũng là bộ dáng mệt chết.

Cốc Nam Phong với báo sư tử ngồi xổm trước mặt họ nhìn chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định ôm người vào nhà tắm tắm.

Cởi quần áo Kiều Tư Du, giúp anh tắm, trong quá trình ấy Cốc Nam Phong hận không thể nhảy vọt vào thùng nước lạnh.

Hắn tắm rửa Kiều Tư Du sạch sẽ, bọc anh trong áo tắm đi ra. Kiều Tư Du bị Cốc Nam Phong ôm lên giường, lúc nhét vào ổ chăn thì tỉnh rồi.

Anh núm chặn nhìn đối phương, hai má ửng đỏ.

Cốc Nam Phong ở bên xoa xoa đầu anh.

Kiều Tư Du kéo tay hắn, mắt đưa tình mà nhìn hắn.

Bị người yêu nhìn như thế thì là người đều không chịu nổi, Cốc Nam Phong ôm cả chặn lẫn người: “Ngủ mau. Cả ngày nay mệt chết rồi.”

Biểu tình Kiều Tư Du buồn bã, anh tưởng tối nay là đêm tân hôn của họ, làm sao mà ngủ được?

Không đợi Cốc Nam Phong làm động tác kế tiếp, Kiều Tư Du đã xốc chặn, xúc tu tinh thần trực tiếp đưa vào trong mây ý thức của đối phương.

“Chờ đã Kiều Kiều!”

Kiều Tư Du giãy dụa ngồi trên người Cốc Nam Phong, trong chớp mắt mở ra mây ý thức, mùi dẫn đường tràn ngập cả phòng, khi kết hợp nhiệt bao phủ toàn thân, Cốc Nam Phong nắm tay chân anh suýt chút nữa bầm đen.

Hàng rào tinh thần không hề ngăn cản, tinh thần lực của dẫn đường Kiều Tư Du cuộn cuộn không ngừng truyền vào trong đầu hắn.

—— Không phải anh nói mắt em đẹp lắm sao?

—— Anh thích mà.

—— Anh hôn em đi, em là người của anh rồi.

Trong phút chốc, chợt lóe lên trong đầu, Cốc Nam Phong không tâm tư để xem. Hắn trực tiếp ngồi dậy từ trên giường, ôm Kiều Tư Du, hôn anh rồi lại hôn anh, không kịp đợi hai tay thô lỗ xé áo ngủ trên người đối phương đã vượt ve cơ thể anh.

Thế giới trong mây ý thức nổi lên từng cơn gió to, thổi tung bãi cỏ đang đưa, mặt hồ dập dờn, tiếng chuông gió xen lẫn tiếng mưa rơi, vang vọng khắp không gian.

Cốc Nam Phong muốn khắc chế một chút, bình tĩnh một chút, hắn muốn ôn nhu, săn sóc chiếm lấy người trong lòng, nhưng Kiều Tư Du quá trêu người, lúc hắn khê hôn đối phương, đối phương đã kẹp eo hắn bằng hai chân, lúc hắn chân chính tiến vào đối phương, trong đầu toàn là tiếng rên rỉ ngọt ngào của đối phương, bên tai luôn có tiếng thở dốc gấp gấp không ngừng.

Kiều Tư Du còn leo lên vai hắn, ôm hắn, cắn lỗ tai hắn, làm nũng mà cọ cọ gò má hắn. Trong anh vừa mềm lại vừa nóng, trán Cốc Nam Phong đổ mồ hôi, nhắc móng thịt đối phương đè lên quần mình.

Kiều Tư Du ôm hắn, trong miệng đều là tiếng thở dốc không thành lời, thỉnh thoảng có vài tiếng ghen ngào khiến bắp thịt sau lưng Cốc Nam Phong căng chặt, trong hơi thở toàn là mùi vị trên người đối phương.

Hương rượu thơm ngọt pha lẫn với trái cây ngọt ngào.

Em ấy kêu rất thoải mái.

Em ấy nói muốn mình đừng chỗ ấy.

Em ấy nói muốn chậm một chút, ra sức một chút.

Cốc Nam Phong sắp bị nóng đến nổ tung, hắn chôn bên gáy đối phương, mút xương quai xanh anh, gặm cắn cắn anh.

Eo đối phương mềm mại, một tay có thể ôm trọn, rất nhỏ nhắn, ngồi vịn vịn trên người mình. Cốc Nam Phong nhắm mắt lại, hắn sợ mình tiếp tục nhìn nữa thì bắn hay không là cả một vấn đề, máu mũi tuôn ra không ngừng.

Ngược lại, Kiều Tư Du hôn lên mắt hắn, qua mây ý thức hỏi đối phương: Sao anh không nhìn em, em không đẹp ư? Do em không nói được, nên không gọi giường được sao?

“Đủ rồi, Kiều Kiều, đừng nói.” Lương Cốc Nam Phong đều là mồ hôi, hấn chặn đôi môi Kiều Tư Du, triệt để mở hàng rào tinh thần của mình ra, hấn ôm người thật chặt vào lòng, hấn dùng lưỡi đẩy răng trong miệng đối phương rồi tùy ý xâm lược, hấn thẳng lưng không ngừng chọc vào nơi sâu nhất, tinh thần của hai người trong mây ý thức triệt để giao hòa với nhau.

Cảm giác vui sướng tăng lên gấp mấy lần, Kiều Tư Du cảm giác mình sướng không thở nổi, ngay lúc đối phương bỗng tăng nhanh tần suất đưa đẩy thì mất khống chế mà hét to, rồi hậu tri hậu giác mà che miệng mình.

Giọng anh khàn khàn, khó nghe.

“Kiều Kiều, em đừng che. Êm lắm.” Cốc Nam Phong gỡ tay anh, đẩy anh ngã lên giường, nâng eo anh mà tàn nhẫn đâm vào, gân xanh bên gáy đã nổi lên muốn bay ra ngoài. Hấn không ngừng ôn nhu trêu mến hôn môi Kiều Tư Du, động tác dưới thân lại không chút kiềm chế, độ mạnh ấy như muốn phá hỏng anh, còn dùng tay an ủi cái thứ phía trước bị lạnh nhạt hồi lâu.

Trước sau đều bị bao quanh bởi cảm giác vui sướng, nơi háng tê tê đại đại như có dòng điện chạy khắp toàn thân, trong đầu là cảm xúc sung sướng dâng trào tột cùng đến mỗi một dây nơon thần kinh, chúng nó quấn quýt nhau như trao đổi lời yêu tinh tế dày đặc và nỉ non, cơ thể với tư duy đồng bộ, không biết bên nào thoải mái hơn, anh khó nhịn đến mức đầu ngón tay cào lưng đối phương, khóc nức nở đạt tới cao trào.

Cốc Nam Phong bị kích động và co rút của thịt huyết kẹp đến bắn ra, hấn nằm trên người đối phương mà thở gấp, nhắm mắt cảm thụ cơn sóng âm âm biến mất trong đầu, chỉ dư lại ký ức trong tư duy đối phương mở rộng không giữ lại chút nào với mình.

Nhìn màu đen hơn nửa trước mắt, Cốc Nam Phong mở mắt thì thấy Kiều Tư Du ngủ thiếp đi, trên mặt anh có chút ửng hồng chưa rút đi, mái tóc bết mồ hôi và khóe mắt rưng rưng khiến anh thoát nhìn càng thêm mỹ vị ngon miệng.

Cốc Nam Phong thấy mình cứng nửa rồi.

Niệm trăm lần trong lòng phải tỉnh táo, hấn tìm khăn lau đi đống bừa bộn trên người hai người, lúc này mới ôm người vào lòng ngủ.

Qua giấc mơ hấn thấy hết ký ức của Kiều Tư Du, từng chút một xem nửa đời đối phương.

Hôm sau, lúc tỉnh lại, vẻ mặt Kiều Tư Du mơ màng, bị Cốc Nam Phong đè hôn hồi lâu mới phản ứng.

Kiều Tư Du chớp chớp mắt, bây giờ anh có thể nói chuyện ngay trong đầu đối phương, không cần thông qua tinh thần lực.

“Thế giới thường ngày của anh là vậy hả?” Tiếng gió, tiếng nước, thậm chí là tiếng bụi rơi trên tường đều nghe rõ hết.

Cốc Nam Phong hôn anh: “Kể cả tiếng em chớp mắt anh cũng có thể nghe được.”

Vì thế mỗi lần em nhìn anh, anh đều biết.

Kiều Tư Du đã lật nhìn ký ức đối phương, thấy sinh hoạt của đối phương khi tham quân, vừa mới đầu thì còn bình thường, sau khi đi tiền tuyến thì mỗi ngày đều sờ soạng lần mò trên đường ranh sinh tử, một thân adrenaline không nơi phát tiết, nói: “Thì ra lúc này anh mới học được ba hoa.”

“Đúng đúng đúng đều tại anh, do anh học bấy bạ, miệng anh khiếm.”

“Lính gác các anh đều nghĩ dẫn đường chúng em thế sao?”

“Không phải. là do miệng em hiểu không, do miệng quá nghiện, ai cũng nói mà em không nói thì sẽ không hợp bấy, nhưng nói chung vẫn không có tổ chất, việc này không đúng, anh sẽ chỉnh sửa thái độ lại!”

Kiều Tư Du nhìn một chút liền bật cười: “Anh dĩ nhiên cũng bị dọa khóc!”

“Lần đầu tiên trở về từ chiến trường ai không khóc.” Cốc Nam Phong bị nói về ký ức non nớt ngày trước thì lúng túng, hấn nhanh chóng xuống giường lấy hai cuốn notebook đưa tới trước mặt Kiều Tư Du.

Cuốn notebook rất tinh xảo, Kiều Tư Du mở cuốn đầu ra nhìn nội dung viết bên trong, đối phương thêm mấy bức ảnh mới vào, khép lại cuốn sổ thì Cốc Nam Phong tới.

“Còn cuốn này.” Cốc Nam Phong mở một cuốn khác, bên trong ghi lại toàn bộ tài liệu cá nhân của Kiều Tư Du, “Anh viết không đầy đủ mấy, hôm nay hai chúng ta rảnh cả ngày có thể lấp đủ nó. Viết xong cuốn này thì đổi cuốn mới.”

Kiều Tư Du cười: “Chữ anh xấu quá.”

Anh nói thêm: “Nhưng em rất thích.”

Cốc Nam Phong xoa xoa lỗ tai anh, hôn anh. Lúc này dơi nhỏ bay lên vai Cốc Nam Phong, hắn mới chợt hiểu ra rồi nói: “Em đói bụng không, anh nấu cơm, nếu mệt thì em ngủ thêm lát đi.” Nói xong thì xuống giường làm đồ ăn.

Kiều Tư Du ngồi trên giường lật cuốn sổ của Cốc Nam Phong, thấy ngay trang đầu đối phương viết ‘chồng của Kiều Tư Du’ thì vừa ngọt vừa muốn cười.

Phía dưới ghi từm lum từm la, gì mà lớn lên đẹp trai, thái độ nhận sai tốt, có tiền có thể mua mua mua. Anh lại nhìn cuốn viết về mình, trên ấy viết đôi mắt rất to rất đẹp, làn da trắng sứ, người ôn nhu, thiện lương, chỉ cần dỗ dỗ một chút đã tha thứ cho ông chồng khốn nạn trong quá khứ.

Kiều Tư Du cười muốn chết.

Anh lấy bút ra, trong cuốn ‘lớn lên đẹp trai’ kia của Cốc Nam Phong, viết kế bên: 19.

Sau đó nghĩ nghĩ, không chắc chắn lắm liền đổi thành: 19+.

Ngày đầu tiên sau khi kết hôn, trung úy Kiều vẫn là một fanboy chăm chỉ nghiêm cẩn.

Hết.

Lương: Truyện hết đầu tiên trong nhà. Truyện dù ngắn nhưng thật thà vẫn có. o()o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-thong-minh-va-nghi-qua-nhieu>